

AMOR®

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

Klub Alumni Škofigjske klasične gimnazije v Šentvidu, Šula 23, 1000 LJUBJANA | TISKOVINA

5 LET KLUBA ALUMNI: »Verjeli smo, da je naša razvejana in rastoča skupnost priložnost in bogastvo.«

Mark Boris Andrijanič

4

Nad oblaki

Razmišljanje predsednika Kluba Alumni ŠKG

5

»Ogled sveta kar iz pisarne.«

Intervju s Sebastjanom Belčičem

7

»Podajal sem se v nekaj novega in neznanega.«

Intervju z Gašperjem Prevcom

10

»Vesel sem tudi, da so se učitelji motili, ...«

Intervju z Mihom Lampičem

13

»Dvakrat premisli, preden se podaš na to pot, potem pa vztrajaj in ne obupaj!«

Intervju z Jurijem Venetom

16

Alumni v tujini

Intervju z Marjetko Šemrl

18

Alumni podjetniki

Anja Maležič ter Sanja Martinec in Sarah Neubauer

20

Počastitev spomina na žrtve vojn in nasilja

Piše: Lily Schweiger Kotar

22

Živi tukaj in sedaj

Piše: dr. Roman Globokar

23

5 let kluba Alumni Škofjske klasične gimnazije

Nekdanji predsedniki kluba razmišljajo ob obletnici

Preberite si še:

Novice iz kluba Alumni ŠKG (stran 25)

AMO®

leto 6 | številka 11 | julij 2015

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

Izdal in založil: **Zavod sv. Stanislava** | Odgovarja: **dr. Roman Globokar** | Urednica: **Valerija Peternel** | Tehnični urednik: **Marko Balažič** | Oblikovanje: **Marko Grimani**, www.grimani.si | Fotografije: **Arhiv Zavoda sv. Stanislava**, **Arhiv kluba Alumni ŠKG**, zasebni arhivi intervjuvancev, www.freeimages.com | Tisk: **Birografika BORI d.o.o.** | Ljubljana, julij 2015.

V meni je že od nekdaj vse.
A šele ko rečem **da** – se vse razpre.
(po: B. Korun, Začetek)

Čestitamo urednici
(ki je imela tokrat slajše skrbi)
Valeriji Lah Peterne!

Nad oblaki

Marko Balažic,
predsednik kluba Alumni ŠKG

Drage alumne in drugi alumni,

ob peti obletnici delovanja kluba Alumni Škofijske klasične gimnazije vam v imenu članov upravnega odbora čestitam. Verjamemo, da smo preko aktivnosti, ki so se odvijale v preteklih petih letih, storili prve in prave korake k oplemenitenju koherentne, a vseeno izredno raznolike skupnosti nekdanjih dijakov. Vesel sem, da so ob tej priložnosti z nami delili mnenje o klubu vsi nekdanji predsedniki. Želim, da bi se aktivnosti kluba še naprej uspešno razvijale s pomočjo vašega sodelovanja. Dovolite mi, da si na tem mestu sposodim misel moje predhodnice, Anje Marije Arko, s pozivom vsem dijakom: »Želim si, da bi klub čez pet let dosegal najbolj optimistične cilje, ki so mu jih za 10. obletnico namenili ustanovitelji. K temu pa lahko prispevamo vsi!«

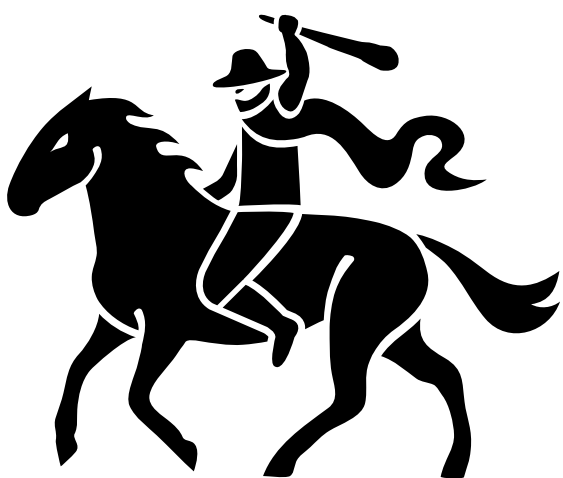
Ko smo iskali vzporednice med dogajanjem pred petimi leti in temo revije, smo prišli do spoznanja, da bolj primerne teme, kot so »Alumni nad oblaki«, pravzaprav ni. Tako kot smo bili ob ustanavljanju kluba zaradi prisotnega entuziazma vsi po malem v zraku, ker se je ideja kluba uspešno materializirala, vam v tej reviji predstavljamo nekdanje dijake, ki so svoje ideje uresničili tako, da so ostali nad oblaki.

Poleg osrednje teme revije vam predstavljamo zanimivo življenjsko popotovanje alumne Marjetke, podjetniška udejstvovanja Sarah, Sanje in Anje ter glavno temo letošnjega leta na Zavodu sv. Stanislava, leto spomina, ki skozi izbrane dogodke obeležuje 70. let konca 2. sv. vojne.

Kot poje Charles Trénet, pojdite in opazujte morje. S seboj pa ne pozabite vzeti revije Amo®.

Lepo poletje vam želim.

Klub je odprt za kakršnekoli pobude. Vabljeni ste, da s svojimi predlogi sodelujete pri aktivnemu oblikovanju kluba Alumni. Stopite v stik z nami in nas spremljajte preko spletne strani www.alumni.si ali socialnih omrežij. Vabim vas, da sodelujete pri nadaljnjih aktivnostih, ki jih bo klub organiziral.

A . D . **Rokovnjač** 2005

Pivo Rokovnjač varimo iz odlične izvirske vode izpod Limbarske gore, mešanice izbranih vrst sladu in prvovrstnega hmelja iz Savinjske doline. Uporabljamo tradicionalne recepte, po katerih so lukoviški pivovarji varili pivo že v letu 1830. Vse to ter dolgoletne pivovarske izkušnje zagotavljajo izvrstno pivo.

Pivo ni filtrirano in pasterizirano, zato ohrani vse svoje naravne sestavine in vitamine. V zameno potrebuje skrbno hranjenje v temi in primerno ohlajenem prostoru. Ves vložen trud vas nagradi z aromo, ki vas popelje v starodavni svet rokovnjačev.

Ponujamo izposojlo točilnih naprav in nakup sodčkov piva za prireditve, obletnice in piknike.

Cene Pirnat: 041-389-637
www.facebook.com/pivorokovnjac

Ministrstvo za zdravje opozarja, prekomerno pitje alkohola škoduje zdravju.

ALUMEN NAD OBLAKI

Sebastijan Belčič: >>Ogled sveta kar iz pisarne.<<

Sebastijan Belčič je pripadnik osme generacije škofijcev in eden tistih, ki je sledil svojim sanjam vse tja med oblake. Poklic pilota ga je pripeljal do turške Antalye, kjer se trenutno navaja na drugačno kulturo, večino noči preživi v špiči letala in živi zaslužene sanje.

Intervju sva zaradi Sebastijanovega bivanja v tujini opravila kar preko Skypa, za določitev termina sva sproti krmarila med njegovimi napovedanimi in nenapovedanimi službenimi dolžnostmi. A na koncu se nama je uspelo povezati z različnih koncev sveta in pokramljati o dobrih in slabih lastnostih tega zaželenega poklica.

Ali je bil poklic pilota že od nekdaj ena izmed tvojih želja?

Tako je, že od malega sem si želel, da bi postal pilot. Moja starša sta veliko potovala in zato sem pogosto občudoval letala. Po končani gimnaziji sem se odločil slediti tem sanjam in se vpisal na akademijo za pilote SMATSA v Srbiji. Po uspešno zaključenih akademiji sem bil nekaj let inštruktor na malih letalih, z letošnjim letom pa sem se preselil v Turčijo, kjer sem prvi oficir pri Atlasgobal in pilotiram letalo Airbus A321.

Koliko ur letenja je potrebnih za pridobitev licence?

Za pridobitev privatne licence je potrebnih tri do štiri mesece konstantnega letenja, za pridobitev komercialne licence pa približno dve leti treninga. Med treningom moraš opraviti tudi samostojni let z malim letalom, ki traja med 10 in 15 urami.

Da lahko začneš voziti večja letala (Airbus), je potrebnih nadaljnje leto do dve izkušnji. Da postaneš pilot Airbusa, moraš imeti res

veliko izkušenj, prebrati veliko literature na to tematiko in imeti tudi malo sreče. Seveda je odvisno tudi od letalske firme, če ima sploh prosto želeno pozicijo. Pri nas je na pozicijo kapitana Airbusa trenutno potrebno čakati štiri leta.

SPIRITUS
AUTEM
VIVIFICAT

Ciril-Metodov trg 9
1000 Ljubljana
tel.: 01/360 28 84

www.fpv.si

POSTANI ODGOVOREN IN USPEŠEN PODJETNIK!

Fakulteta za poslovne vede

univerzitetni program Poslovne vede
magistrski program Poslovne vede II

- ✔ študij s poudarkom na individualnosti in prilagodljivosti
- ✔ samostojno problemsko reševanje nalog
- ✔ praktične kompetence
- ✔ vrednote etičnega in odgovornega poslovanja
- ✔ ekonomija, tuji jeziki, pravo, človekove pravice
- ✔ etika, filozofija

“ Vidiš številne destinacije, spoznaš veliko različnih ljudi.

Kakšne lastnosti mora imeti dober pilot?

Pilot mora biti sposoben sprejemati veliko količino informacij in jih potem tudi pravilno uporabiti. Mora biti odprt za nova poznanstva in nove kulture, dobro je tudi, če je pozitivno naravnani. Zelo pomembno je tudi, da ga ne zagrabi panika v težavnih situacijah.

Katere so dobre in slabe strani tvojega poklica?

Med slabimi stranmi je vsekakor potrebno omeniti odsotnost stalnosti. Zaradi nenehnih poti si je težje ustvariti družinsko življenje, prav tako imaš porušen bioritem.

A na drugi strani je toliko dobrih stvari. Vidiš številne destinacije, spoznaš veliko različnih ljudi, služba je dinamična in zanimiva, nikoli ti ni dolgčas. Poleg tega pa si lahko cel svet ogledaš kar iz svoje pisarne.

Birografika BORI d.o.o.

Linhartova cesta 1
1000 Ljubljana
E: prodaja@birografikabori.si
T: 01/47 20 450, F: 01/43 26 326
www.birografikabori.si

OBLIKOVANJE • IZVEDBA
TISK • DODELAVA • DOSTAVA

Z letošnjim letom si se preselil v Turčijo. Kako si se navadil na novo okolje, novo kulturo?

V Turčiji sem od februarja letos in lahko rečem, da sem se kar dobro navadil na novo okolje. Ljudje so zelo prijazni, poleg tega rad spoznavam nove kulture in se hitro prilagodim. Prej sem živel v Srbiji, kjer mi je bilo sicer všeč, a v Turčiji mi je še bolj.

Stereotipno je poklic pilota predvsem moški poklic. Kako ti gledaš pa to? Ali spol res lahko vpliva na sposobnost opravljanja tega poklica?

Po mojem mnenju spol ne določa dobrega pilota/ke, tako moški kot ženska je lahko dober v tem poklicu, odvisno je od človeka. V naši letalski družbi so na primer zaposlene tri pilotke, precej jih je tudi pri Lufthansi in Germanwings. Je pa res, da je pri ženskah bolj pogosto, da preveč razmišljajo oz. zakomplicirajo stvari, kadar to ni potrebno.

V zadnjem letu je bilo kar nekaj medijsko odmevnih letalskih nesreč, npr. izginulo letalo v Maleziji, nesreča letalske družbe Germanwings v francoskih Alpah. Ali taki dogodki vplivajo nate kot pilota?

Name oziroma na našo letalsko družbo to ni imelo večjega vpliva. Se mi pa zdi, da lahko iz vsake nesreče potegnemo tudi nekaj dobrega, namreč to, da se o tem več govori in tako posledično tudi marsikaj izboljša. Sam vidim problem v tem, da je v zadnjem času slab »filter« pri izobraževanju pilotov. Kdor plača, ta se lahko uči in potem leti. Tako lahko pride do premajhne količine znanja, do slabega občutka za letenje.

Kako izgleda tvoj delovni dan?

Trenutno večinoma letim ponoči. Pred vsakim letom se pripravim na let, preučim pot, okoliščine in letališče, kamor smo namenjeni. Naša letalska družba leti na velika letališča, za katera si moraš na začetku zares vzeti čas, da jih spoznaš kot pilot. Na začetku mi je vsaka priprava vzela dve uri, zdaj, ko že bolje poznam različna letališča in poti, pa približno 20 minut. Priprava na let je nujna, saj je vsak let drugačen, če ne drugega, je drugačno vreme.

Kot prvi oficir moram pripraviti letalo za vzlet. Potem s kapitanom letala določiva, kdo vozi v eno smer, kdo v drugo. Kapitan tudi sprejema odločitve glede varnosti.

Kam najpogosteje letiš?

Trenutno letim čarterske lete v Nemčijo, Francijo, Kazahstan, Kuvajt, Teheran in Nigerijo.

Kakšne so tvoje karijerne želje za prihodnost?

Moja želja je, da bom nekoč letel transatlantske lete. Imam namen ostati in delati v tujini. Za moj poklic je Slovenija žal premajhna, je bolj majhna podružnica kot veliko letališče. Prav zato veliko slovenskih pilotov dela v tujini.

Pogovarjala se je Urška Čehovin.

Gašper Prevc: »Podajal sem se v nekaj novega in neznanega.«

Gašper Prevc je iz 6. generacije Škofijske klasične gimnazije, ki se že vrsto let ukvarja z jadrlnim padalstvom. Med drugim je bil državni reprezentant in svetovni rekorder (svetovni rekord v kategoriji največja hitrost jadrlnega padalca na 100 km, let s povratkom: 34,75 km/h), leta 2005 pa mu je občina Železniki podelila priznanje za posebne dosežke.

Gašper Prevc se je z jadrlnim padalstvom soočil že v zgodnji mladosti. Lepoto letenja je najprej okusil v tandemske poletu skupaj z očetom, kot dvanajstletni fant pa je že začel samostojno leteti. Sprva se je spuščal s Površnice in Dražgoške gore; sčasoma je osvajal tehnike jadrnanja in že skušal delati prve prelete. Včlanil se je v klub Krokari iz Železnikov, ki je že od samega začetka med najboljšimi v Sloveniji, in si od starejših izkušenih padalcev vseskozi nabiral prepotrebno znanje in izkušnje. Leta 1998 je prvič poletel z Dražgoške gore na Ratitovec in tam pristal. Pravi, da je to nekaj, česar ne pozabiš. Leto kasneje mu je uspel prvi prelet čez Ratitovec preko Soriške planine do Vogla in nazaj, skupaj 60 km. Začel je tudi s tekmovanji v slovenski ligi jadrlnih padalcev, kjer je že prvo leto nastopanja osvojil skupno 11. mesto.

Opravil je veliko dolgih preletov s startom na Soriški planini, med drugim je odletel 230-kilometrski prelet iz Sorice preko Gemone v Italiji in nazaj, kar bi bil novi svetovni rekord, vendar pa zaradi težav z inštrumenti ni bil priznan. A že nekaj dni kasneje mu je uspel nov podvig. Postavil je svetovni rekord v hitrostnem preletu na 100 km s povratkom. Ta rekord mu še posebej veliko pomeni zato, ker je bil dosežen na domačih terenih in je s tem samo še potrdil, da naš ratitovski teren skupaj z bohinjsko verigo sodi med najboljše in najhitreje na svetu za prelete s povratkom.

Zelo uspešno je nastopal tudi na tekmovanjih v preletih, v močni konkurenci na češkem Tolminu, saj je bil tam na odprtem prvenstvu v Tolminu na posameznih dirkah večkrat med najhitrejšimi in dosegel skupno 10. mesto. S 4. mestom na tekmovanju pred-svetovnega pokala v Bolgariji se je uvrstil v državno reprezentanco in tako je letos častno zastopal Slovenijo na svetovnem prvenstvu v Braziliji. Še pred odhodom v Brazilijo pa je ponovil državni rekord v disciplini prelet v trikotniku. Preletel je verigo Julijskih Alp in se mimo Triglava vrnil nazaj na Soriško planino, kjer je prelet tudi začel. Kot član državne reprezentance je uspešno nastopal tudi v vseh tekmah svetovnega pokala, prav tako pa je nastopil tudi na domačih tekmah.

Zadnjih nekaj let pa vodi svojo šolo jadralnega letenja, kjer posreduje svoje vrhunsko znanje vsem zainteresiranim, tako domačim gostom kot ljudem iz tujine.

“ Dobro se spominjam tistega dne, ko sem prvič poletel. Še posebej strahu pred vzletom ... podajal sem se v nekaj novega in neznanega.

Z jadralnim padalstvom se ukvarjaš že skoraj 20 let. Je občutek biti nad zemljo, leteti in jadрати še vedno tako fascinanten kot prvič, ko si z poletel očetom v tandem?

Dobro se spominjam tistega dne, ko sem prvič poletel. Še posebej strahu pred vzletom. :) Zaupal sem očetu, da bo vse šlo tako kot mora, pa vendar ... podajal sem se v nekaj novega in neznanega. Takoj po vzletu je strah minil, občutki v zraku so bili fantastični. Polet je bil kratek, vendar sem ga še dolgo podoživljal.

Oče mi je kasneje na svojem starem padalu pokazal osnove in stvari so hitro ušle nadzoru... Skupaj s prijatelji smo že v času osnovni šole postali nekakšen fenomen v slovenskem jadralnem padalstvu. Če so se drugje po Sloveniji osnovnošolci podili za žogo, smo se v Dražgošah s padali po hribu navzdol. Bili so kratki poleti, nekaj metrov nad tlemi. A v vsakem poletu, četudi samo nekaj metrov nad tlemi in samo za nekaj sekund, so bili nori občutki. Težko je bilo čakati na novo priložnost, ko bo spet ugoden veter, ko bo lepo vreme,... Čas ni bil problem, smo ga vedno našli, če je bilo treba. :)

Sledilo je obdobje, ko sem spoznaval termične zakonitosti in odkrival Slovenijo iz ptičje perspektive. V spominu mi najbolj ostaja letenje od doma nad Triglav, 240km v Italijo in nazaj, 170km čez celo

Slovenijo od Nove Gorice do Varaždina. Brez dodatnega pogona, samo s pomočjo narave in tega norega izuma iz konca 20. stoletja.

Tudi danes je jadralno padalstvo zame še vedno zelo fascinantno, mogoče sem malo že „ozdravljen“. Ne gledam več vremenske napovedi 10x na dan in se ne tresem, ko nastopi daljše obdobje slabega vremena. :) Ostali občutki so podobni.

Je v družini Prevc nekaj, kar vas vleče v zrak in skakanje?

Verjetno je tudi kaj genetike na tem. V sorodstvu je res nekaj znanih skakalcev in manj znanih letalcev, nismo pa vsi v teh vodah. Pravzaprav smo v manjšini. Več se jih več ukvarja z glasbo.

Študiral si ekonomijo, zgodovino in geografijo, vendar te je strast do jadrnanja po zraku vseeno popeljala v smer, kjer si lahko združil ljubezen in poslovno žilico. Razloži nam, kako ti je to uspelo in ali se da od prenašanja znanja jadralnega padalstva na druge lepo živeti?

Vse se je dogajalo postopoma. Užival sem v tem športu, ki sem se mu sčasoma še bolj posvetil. Začel sem se udeleževati tekmovanj in v nekaj sezonah sem bil že več po svetu kot doma, več kot 300 ur letno v zraku. Težko je bilo združevati vse skupaj s študijem, sploh ker so bile moje misli vedno usmerjene nekam tja gor pod oblake. Sčasoma sem začel razmišljati v smeri, da bi bilo mogoče bolje energijo povsem usmeriti na področje, ki ga polno obvladam in ga lahko bolj izkoristim. Začelo se je s tandemskimi poleti, kasneje smo odprli še lastno šolo letenja in turistični kamp v Posočju (kamp Gabrje).

Dosegel si kar nekaj vrhunskih uspehov tako na svetovnih kot evropskih prvenstvih. Ali pogrešaš tekmovalnost, adrenalin in boj v zraku?

V tekmovalnem športu jadralnega padalstva sem bil 7 let. Bilo je super, noro letenje, nore dogodivščine, dobre izkušnje. Tudi nekaj ciljev doseženih, med drugim 1. mesto na svetovni lestvici v sezoni 2009. Po tem dosežku moram priznati, da je malo žara ugasnilo. Več faktorjev se je moralo „poklopiti“, da sem se odločil za prekinitev oz. konec tekmovalne kariere. Če sem hotel živeti od tega športa, sem se moral posloviti od tekmovanj, obenem se nisem strinjal z razvojem jadralno padalskih tekem in opreme v tistem času. Zelo pogrešam zračne boje, sploh ko berem kake reportaže ali gledam video posnetke iz tekmovanj. Manj pa pogrešam drugo plat tekmovanj, t.i. „parawaiting“ oz. čakanje na letalne pogoje.

Kaj človek razmišlja, ko je nekaj sto metrov nad tlemi in ga med življenjem in smrtjo loči le nekaj kilogramov opreme in znanje? Si bil kdaj na tisti meji, ko si pomislil, kaj pa zdaj?

Pravzaprav je razmišljanje v zraku drugačno. Sam se mnogo bolje počutim privezan na jadrnalno padalo s „tistimi nekaj štriki“ kot npr. stati na robu nebotičnika. Tam te dejansko do usodne napake ločuje en korak, pri jadralnem padalu imaš še kup rezervnih scenarijev in rešitev, ko ti zmanjka vseh drugih „jollyev“, imaš še vedno možnost izmeta reševalnega padala. Tudi sam sem bil enkrat v taki situaciji. Bilo je v Švici na svetovnem prvenstvu. Organizatorji so malo posiljevali z izvedbo tekmovalnega dne, kljub močnejšim dolinskim vetrovom. Znašel sem se na področju z močnim turbulentnim vetrom, v bližini 300m navpične stene. Dobil sem zapiranje celotne površine krila, ki bi ga sicer z nekaj zaloge višine na drugem področju hitro obvladal. Ko sem kasneje podoživljal situacijo, se nisem mogel načuditi koliko „klikerjev“ se je sprožilo v možganih v tisti sekundi do odločitve za izmet reševalnega padala. Kako se bom rešil, tudi če se rešim, bom še vedno obrnjen v steno, zadeva ni 100%, ne odlašaj, odvrzi rezervo kljub temu da si v največji možni luknji v Švici in bodo sami problemi Reševalno padalo se je hitro formiralo, z njim sem pristal na vršacu pod steno. Ker nisem poznal švicarskega sistema reševanja, sem veselo pomahal helikopterju, ki je takoj priletel iz doline, me profesionalno odpeljal v dolino, a tudi mastno zaračunal za prevoz. Helikopterski prevozi v Švici namreč niso zastoj in reševalci so hitro zgrabili priložnost za zaslužek. Zavarovalnica ni hotela kriti reševanja, ker ni bilo nezgode – baje mora biti poškodba. No, in tako prideva do drugega dela tvojega vprašanja – ko je prišel ta račun za ta helikopterski prevoz, takrat pa sem prišel do tiste meje, ko sem pomislil – kaj pa zdaj?

Kaj te danes žene naprej in ali se v tem vidiš vse življenje?

Sam uživam v jadralnem padalstvu, tako da z veseljem to panogo predstavljam drugim. Vsak nasmeh potnika v tandem ali tečajnika po poletu je dobro kurivo za nadaljnje delo. Upam, da dovolj močno za celo življenje.

V katero smer se bo po tvojem mnenju razvijalo jadrnalno padalstvo in kako lahko to športno panogo izkoristimo v Sloveniji? Se ta panoga pri nas popularizira?

Jadrnalno padalstvo je v Sloveniji dobro razvit šport. Šolanje ima dobre temelje in ustvarjamo varne jadrnalne padalce. Število jadrnalnih padalcev v Sloveniji počasi narašča. Posočje je eno izmed najboljših letalnih področij na svetu. Ta dejstva dobro in vedno bolje izkoriščamo. Razvoj lahko ustavimo samo birokratski nesmisli, kot je bil lanskoletni svetovni unikum dodatne registracije jadrnalnih padal. Veliko energije in dela je bilo potrebnega, da zakon ni obveljal.

Koliko časa potrebuje posameznik, da se nauči leteti samostojno in kakšno opremo potrebuje?

Dolžina šolanja je predvsem odvisna od časa in volje posameznika. Tečaji potekajo individualno. Začetni tečaj poteka na šolskem

poligonu, kjer je poudarek predvsem na vzletanju in pristajanju. Leti so kratki, nekaj metrov nad tlemi. Sledi 50 višinskih poletov (višina med vzletom in pristankom vsaj 300m), kjer vadimo za končni izpitni let in varno samostojno letenje. Celoten cikel tečajniki v povprečju opravijo v obdobju 6-15 mesecev. V začetnem tečaju posameznik ne potrebuje opreme, za vse poskrbimo mi in je izposoja vključena v ceno tečaja.

Kaj svetuješ mladim na poti do samouresničevanja in uspeha? Mnogi se namreč znajdejo pred težko izbiro, kaj početi v življenju. Naj poslušajo svoje starše in okolico, ali zaradi gospodarske krize izberejo deficitaren poklic ali kar sledijo svojim sanjam?

Osebo moram priznati, da sem (še bolj) resno začel razmišljati o jadralnem padalstvu kot načinu vira zaslužka predvsem zaradi prepričevanja staršev, da se od padalstva ne da živeti. Stalno sem poslušal, naj se raje posvetim študiju. To je bil kar močen motiv, da dokažem nasprotno. Tako da so meni nasveti staršev kar pomagali. :)

Težko je biti pameten in najti neko splošno formulo osebnega uspeha. Menim, da so želje in poti različne, je pa definitivno lažje, če imaš večjo možnost izbire. Zato podpiram neformalno izobraževanje, pa naj gre za hobije, športne aktivnosti, praktična uporabna znanja, ... Tako imaš nenadajne tudi možnost alternative in dela v smeri, ki te veseli in strasti.

Kje te lahko najdemo in poletimo s tabo?

V poletnem času sem večinoma v Posočju (kamp Gabrje). Pokličite in se dogovorimo za primeren termin in lokacijo poleta. Več o poletih in šolanju najdete na internetu www.niceclouds.si in www.tandems.si

Hvala za prijeten pogovor in srečno v zraku.

Pogovor je pripravil David Petelin.

Miha Lampič: »Vesel sem tudi, da so se učitelji motili, ko sem jih slišal, da nikoli ne bom plačan za gledanje ven skozi okno.«

Miha Lampič je bivši škofijec iz Gorenjske, ki je svojo diplomo iz strojništva (smer letalstvo) in vse potrebne licence hitro unovčil pri Ryanairu, kjer si zdaj služi kruh kot kopilot na Boeingovih letalih. Zaenkrat je razpet med Slovenijo, Veliko Britanijo in Nizozemsko. Zaradi politike Ryanaira, ki ščiti svoje pilote, sva morala nekaj vprašanj pretvoriti in celo izpustiti, vendar se je Miha zelo potrudil, da je podal čim več zanimivih informacij o poklicu in življenju nad oblaki. Če vas zanima, kako izpolniti svoje otroške sanje, berite dalje!

Kaj nam lahko poveš o sebi in svojih letih na ŠKG? Kdaj si vedel, da je letalstvo tista prava stvar zate?

Hja, kje pa naj začnem... najbolje na začetku. ☺ Ime mi je Miha, prihajam iz Radovljice in sem star 25 let. Po horoskopu pa vodnar. Pred desetimi leti sem prvič prestopil prag ŠKG. Obiskoval sem A razred, ker sem se želel naučiti še francosko, saj sem nemško že znal. Na ŠKG imam lepe spomine, saj sem tam spoznal super prijatelje, s katerimi se še danes veliko družimo. Letalstvo se mi je vedno zdelo zanimivo, že od malih nog sem sanjal o letenju, tako kot mnogo ostalih otrok. Vendar s to razliko, da je pri meni to zanimanje ostalo in še vedno traja.

V podjetju Ryanair, enem največjih nizkocenovnikov, si zaposlen kot pilot/kopilot, letiš na Boeingu 737. To je kar veliko potniško letalo, kajne? Kakšna je tvoja poklicna pot? Kako Slovenec pristane na takšnem delovnem mestu?

Tako je, zaposlen sem kot kopilot na Boeingu 737-800, trenutno jih imamo 322. Letalo ima 189 sedežev in 6 članov posadke. Moja letalska pot se je začela v 4. letniku gimnazije, ko sem se začel šolati za licenco športnega pilota na letališču v Lescah. Po tem sem nabiral nalet in se izobraževal za vse potrebne licence, ki jih je potrebno pridobiti, da lahko kandidiraš za službo. Ryanair je prevoznik, pri katerem od kandidatov zahtevajo visok nivo znanja, discipline in sposobnosti. Nacionalnost pri tem ne igra vloge. Zgodba niti ni tako komplicirana, prijavil sem se na razpis, šel na selekcijski postopek v Dublin in dobil službo. ☺

Poklic pilota je precej ugleden, celo prestižen. V filmih to večkrat še poudarjajo z gručo simpatičnih stevardes, ki se

sprehajajo ob pilotu. ☺ Kako je s tem v resnici, kakšno je življenje pilota? Kako izgleda tvoj delovni teden?

Včasih je bilo življenje pilota res »dolce vita«, kar se je v filmih še potenciralo. Danes je ugled precej manjši, veliko več se zahteva od vse posadke, tudi od kabinskega osebja. Stevardese in stvardi so zelo pomemben del posadke na letalu in so zelo profesionalni pri svojem delu.

Življenje pilota obsega veliko selitev in tedenskih migracij. Delovnik navadno izgleda tako, da delaš pet dni, temu sledijo štirje prosti dnevi in tako dalje.

Kakšna je hierarhična lestvica med piloti? Kaj pomeni biti npr. pilot velikega potniškega letala na čezoceanskem letu v primerjavi s čarterskimi poleti znotraj države? Koliko ur potrebuješ za »napredovanje«? Kakšni so ostali kriteriji?

Sama hierarhija ni tako izrazita kot recimo v vojski. Velik poudarek je v celotnem letalskem prometu, da se zmanjšajo hierarhične razlike med piloti, to pa v prvi vrsti zaradi varnosti.

Seveda pa so na bolj neuradni hierarhiji piloti na večjih letalih višje, saj imajo več izkušenj in tudi letijo veliko čezoceansko letalo.

Vsak letalski prevoznik sam določi pogoje za napredovanje, tako da nekih splošnih pogojev ni. Nekateri piloti gredo že na začetku kariere na čezoceansko letalo. Seveda pa ne pomeni, da so najboljši piloti na čezoceanskih letalih. Za »napredovanje« je v prvi vrsti pogoj, da se sam pilot odloči za določeno »napredovanje« oz. spremembo.

Po marčevskem (namernem) strmoglavljenju je bilo v medijih kar nekaj govora o težkih razmerah, v katerih se znajdejo mladi piloti, ki zaključijo šolanje. Nihče jih ne zaposli brez določenega števila ur za krmilom, zato najemajo visoke kredite, s katerimi si plačajo ure letenja oz. prakse v privatnih podjetjih;

gre za t.i. pay to fly oz. line training (v slovenščini še ni uradnega prevoda). Kako je dejansko s tem?

Ja, ta nesreča je res črn madež, ki je nas pilote globoko pretresla. Je pa za mladega pilota zelo težko, sam sem imel izjemno srečo, da sem dobil službo pri Ryanairu in v sorazmerno kratkem času. Pay to fly je ena izmed »rešitev«, ki so se jo izmislili letalski prevozniki, da lahko nek mlad pilot pride do ur na potniškem letalu. Seveda je to rezervirano za tiste, ki si lahko privoščijo plačati od 50.000 EUR naprej. Navadno je ponujen nalet 500 ur. S takšnim številom ur pilot že postane zanimiv za večino letalskih družb. Pri tem je zanimivo, da niti eden od večjih nizkocenovnih prevoznikov v Evropi ne uporablja tega pristopa. Več je tega med manjšimi čarterskimi prevozniki in tudi med nacionalnimi prevozniki (vključno z našim). Veliko je tudi primerov, ko letalski prevoznik raje vzame novega plačnika ur, kot da obdrži in zaposli prvega, ki je odletel zakupljeno število ur. Pri tem bi rad poudaril, da pay to fly ni enako line trainingu. Line training je sestavni del šolanja mladega kopilota, da se nauči delati v normalni letalski operaciji.

Koliko se po večji letalski nesreči spremenijo direktive? Kako hitro se to zgodi? Koliko je povprečen pilot na tekočem z raznimi vzroki letalskih nesreč? Vsi vemo, da je »čudež na reki Hudson« povzročila jata gosi...

Ovisno od razloga, zaradi katerega se zgodi nesreča. Če se izkaže, da gre za napako na letalu, se lahko tudi vsa flota prizemli, dokler se ne najde točnega vzroka in napako odpravi. Težko rečem, kako hitro se spremembe zgodijo, odvisno je od tega, kako hitro preiskovalci lahko podajo utemeljen razlog, zaradi katerega se je nesreča zgodila. Večina pilotov je kar na tekočem glede trenutnega dogajanja; obstajajo določene strani na internetu, ki so namenjene obveščanju glede vseh vrst incidentov in nesreč z namenom, da se takšne stvari v čim večji meri preprečijo. Tudi pri rednih preverjanjih znanja (vsakih 6 mesecev je potrebno opraviti praktični izpit na simulatorju) in

BREZ VSTOPNIH STROŠKOV

Že od 30€ na mesec

POPOTNICA ZA ŽIVLJENJE
PAKET SKLADOV

MOJE SANJE
PAKET SKLADOV

SITUIRANA JESEN
PAKET SKLADOV

Dolgoročni varčevalni načrti z mesečnim vplačevanjem

- ✓ IZKUŠNJE
- ✓ ODLIČNOST V UPRAVLJANJU
- ✓ OSEBNA OBRAVNAVA VLAGATELJEV

080 80 24
www.kd-skladi.si

KD Skladi

družba za upravljanje, d.o.o.

Paketi skladov omogočajo istočasno varčevanje v več podskladih KD Krovnega sklada z le enim vplačilom na transakcijski račun paketa prek direktne obremenitve SEPA (Popotnica za življenje: KD Novi trgi, delniški; KD Prvi izbor, sklad delniških skladov, KD Galileo, mešani fleksibilni sklad, in KD Vitalnost, delniški; Situirana jesen: KD Dividendni, delniški; KD Prvi izbor, sklad delniških skladov, KD Novi trgi, delniški; Moje sanje: KD Indija – Kitajska, delniški; KD Latinska Amerika, delniški; KD Vzhodna Evropa, delniški; KD Galileo, mešani fleksibilni sklad). Izstopni stroški se zaračunajo le v primeru izplačila pred potekom petih let od prvega vplačila in znašajo 2,5 %. Prospekt KD Krovnega sklada z vključenimi pravili upravljanja, dokumenti podskladov s ključnimi podatki za vlagatelje (KIID) ter zadnje objavljeno letno in polletno poročilo v slovenskem jeziku so vlagateljem v tiskani obliki brezplačno na voljo na sedežu družbe KD Skladi, d. o. o., Dunajska cesta 63, Ljubljana, in v pisnih mestih, v elektronski obliki pa so objavljeni na spletni strani www.kd-skladi.si.

dodatnih usposabljanjih so vključeni scenariji preteklih pa tudi aktualnih nesreč in incidentov; tako smo piloti kar najboljše pripravljeni na različne izredne situacije.

Vsaka letalska nesreča vzbudi ogromno zanimanja in medijske pozornosti. Koliko (manjših) stvari pa se zgodi med letom, ki ne pridejo v javnost? Kako pogosta so herojstva v pilotski kabini, za katera potniki ne izvemo?

Na vsakem letu je veliko faktorjev, ki vplivajo na izvedbo leta. Nekateri leti minejo bolj mirno, pri drugih pa je kar veliko dela. Na to, kakšen bo let, največkrat vplivajo vremenske razmere. Kadar so te razmere res težke, se še posebej izkažejo pilotove (dobre) odločitve in pretekle izkušnje. V takšnih pogojih se večkrat zgodi, da se s pravilno odločitvijo in ravnanjem prepreči, da sploh pride do nevarne situacije.

Ali obstajajo standardni pari dveh pilotov oz. pilota in kopilota ali se menjavate? Ali lahko pride do sproščenega pogovora ob vėdenju, da se vsaka beseda snema? Kaj počneta med večurnim letom, v lepem vremenu, ko gre vse gladko in je letalo na avtopilotu? ☺

Ne, standardnih parov ni. Načrtovanje, kdo leti določen let, opravi za to pristojna služba. Zaposlenih je okoli 3500 pilotov, zato je potrebno, da lahko vsak dela z vsakim, saj drugače sistem ne bi zdržal. V kabini je večinoma kar živahno dogajanje, sploh med zahtevnejšimi fazami leta kot so vzletanje, spuščanje in pristajanje. Takrat je od obeh pilotov zahtevana popolna zbranost, saj se zelo hitro odvija veliko stvari, na katere moraš biti pozoren. Med samim letom je tudi veliko opravil. Potrebno je preverjanje preostale količine goriva, veliko je pogovorov s kontrolo zračnega prometa, potrebno je pridobiti aktualne vremenske podatke in se pripraviti za pristanek. Seveda je vmes tudi čas za kakšno besedico, vendar se nikoli ne obremenjujem glede snemanja pogovorov.

Kakšni so občutki odgovornosti, ko pelješ polno letalo potnikov? To je seveda potrebno znati odmisli – vas tega učijo v času šolanja? Kako pogosto vas obveščajo o izrednih dogodkih med potniki?

Seveda je prisoten občutek odgovornosti, piloti se zavedamo, da ljudje zaupajo v naše sposobnosti. Te odgovornosti se ves čas zavedam, hkrati pa se vedno dela na tem, da se sam let naredi čim bolj udoben za potnike in seveda varen. Seveda se tudi na šolanju da določen poudarek, da je potrebno poskrbeti za potnike in tega se tudi vsi v posadki, ne samo piloti, zavedamo.

Vodja zrakoplova oz. kapitan mora biti vedno obveščen o vsakršnem izrednem dogodku med potniki, saj je on tisti, ki ima vso odgovornost in tudi on odloči, kakšen bo postopek za reševanje te situacije. Izredne situacije so bolj redke, največ jih je zdravstvene narave.

Ali kdaj izveste, kdo so potniki (če gre za kako znano osebo)? Kako lahko potniki pridejo v kontakt s pilotom; recimo da med potniki sedi kdo od tvojih sošolcev, znancev ali celo profesorjev, vzgojiteljev iz let na ŠKG... ☺ So stevardese edina pot? Se ti je to že kdaj zgodilo?

Načeloma ne, razen če to osebo kdo od posadke prepozna in to pove ostalim. ☺ Najlažje je, če znanca prepoznam kar ven iz kabine in lahko pomaham skozi okno. Načeloma so pa stevardese in stewardi edina pot, saj oni potem vprašajo kapitana, če dovoli vstop v kabino. Vstop je možen le na tleh, v letu pa je strogo prepovedana prisotnost drugih oseb razen posadke v kabini. Osebo nisem srečal še nikogar znanega.

Zdaj verjetno živiš v tujini. Kakšno je življenje v primerjavi s Slovenijo? Kakšen je odnos do tujcev, kakšni so delovni pogoji?

Zaenkrat sem z eno nogo v tujini in z eno nogo doma, saj še nimam stalne baze. Najprej grem v Anglijo, zatem pa v Amsterdam. Kakšno je življenje v primerjavi s Slovenijo... hmm, lahko bi rekel, da dražje. ☺ Seveda, vsaka država ima svoje prednosti in slabosti. Težko pa komentiram odnos do tujcev, saj se gibljem skoraj izključno v okolici letališča, kjer je zelo veliko tujcev. Delovni pogoji pa so za nas zaposlene enaki, ne glede na to, kje si baziran.

Marsikdo sanja kot otrok, da bo postal pilot. Tebi je to uspelo. Živiš svoje otroške sanje? Kakšne sanje so ostale za prihodnost?

Ja, res je. Kot sem že omenil, sem tudi jaz sanjal, da bi postal pilot in sem res vesel, da mi je to uspelo. Poklic pilota ni enostaven, saj si veliko od doma in veliko potuješ. Samo letenje pa je vedno nekaj posebnega, novega. Vesel sem tudi, da so se učitelji motili, ko sem jih slišal, da nikoli ne bom plačan za gledanje ven skozi okno. ☺

Huh, sanje za prihodnost. Težko vprašanje. Zaenkrat sem šele na začetku svoje pilotske kariere, tako da imam še veliko dela in veliko učenja pred sabo. Rad bi se čim več naučil in čim bolje opravljal svoje dolžnosti. Mogoče je skrita želja ta, da bi enkrat letel čez oceane. Ampak bom videl, kam me bo veter nesel. ☺

Miha, najlepša hvala za pogovor in veliko čudovitih trenutkov nad oblaki ti želim!

Pogovor je pripravila Katja Sinko Luin.

OGLAŠUJTE SVOJE PODJETJE V REVII

alumni@stanislav.si

AMO®

Jurij Vene:

>>Dvakrat premisli, preden se podaš na to pot, potem pa vztrajaj in ne obupaj!<<

Jurija Veneta bi lahko uvrstili med tiste entuziaste, ki ob pogledu na letalo na nebu že podzvestno ugotavljajo tip letala in družbo, kateri pripada. Gimnazijo je obiskoval kot del 8. generacije dijakov. Študiral je geografijo in francoščino ter vzporedno zaključil še študij letalstva na Strojni fakulteti v Ljubljani. Je poročen, z ženo in otrokom živijo v Ljubljani. Prve pilotske izkušnje je nabiral pri podjetju Janez let, trenutno pa je zaposlen pri podjetju ElitAvia, kjer skrbi za floto poslovnih letal.

Lahko na kratko poveš nekaj o sebi? Kako se spominjaš svojih let na Škofjski klasični gimnaziji? Kdaj si se odločil, da boš postal pilot? Glede na to, da si najprej študiral francoščino in geografijo, bi domneval, da primarno o tem nisi razmišljal?

Hm ... Sem čisto običajen zemljan, mož in oče, z veliko strastjo do vsega, kar se giblje po zraku (z izjemo insektov). Leta ŠKG so mi ostala v lepem spominu, posebej rad se spomnjam našega razreda, saj smo bili super ekipa!

Da bom pilot, sem se odločil že zelo zgodaj, ker pa je to poklic, kjer je začetni vložek tako visok, da si ga povprečen človek težko privošči, je bila (in je še) moja pot precej zavita, z mnogimi vmesnimi postajami.

In ker nisem želel študirati nečesa, kar mi je bilo takrat nedosegljivo, sem se najprej spravil na študij geografije in francoskega jezika, česar še vedno ne obžalujem, saj sem med leti študija pridobil ogromno znanja, ki ga vsakodnevno uporabljam tudi v letalstvu.

Se spomniš svojega prvega poleta?

O, seveda. Po približno desetih urah v motornem letalu z inštruktorjem me je ta v burji spustil prvič samega v zrak. Mislim, da mi je zaupal bolj, kot sem si takrat sam, ampak mi je nekako uspelo najti stezo in z nekaj telovadbe s komandami letala preživeti, pa tudi letalo je bilo potem še leteče. Občutki po samem letu pa so bili, seveda, nepopisni in želja po nadaljevanju poti v letalstvu še močnejša.

S čim točno se ukvarja podjetje, v katerem si zaposlen in kakšne so tvoje službene obveznosti? Kako bi opisal svoj delovni teden?

Zaposlen sem v podjetju, ki se ukvarja z operacijami poslovnih letal. Moje službene obveznosti so vodenje stalne plovnosti, priprava dokumentacije vzdrževanja, komunikacija s proizvajalci letal, strokovni nadzor servisnih centrov med samim potekom vzdrževanja ter 24/7 tehnična podpora letalskim posadkam. Moj delovni teden . . . Pester, stresen, zanimiv, zabaven. Zjutraj ne vem, kako se bo dan končal, v ponedeljek ne vem, kakšen bo petek. Ker so v tehniki stvari nepredvidljive, moraš biti v vsakem trenutku pripravljen na vse – od vstajanja sredi noči zaradi tehnične težave (ali pa preprosto zato, ker je pilot pozabil, da je za šest časovnih pasov oddaljen od tebe in želi le vprašati, kdaj ima njegovo letalo naslednji servis), pa do številnih službenih poti v tujino. Dolgčasa pri nas ne poznamo.

Za koliko tipov letal imaš opravljen certifikat za pilotiranje? Katero je tvoje najljubše letalo in katerega bi si v prihodnosti želel pilotirati?

Imam licenco poklicnega pilota z vpisanimi t.i. ratingi za različne razrede letal in operacij, na primer za letenje z enomotornimi, večmotornimi batnimi letali, za letenje po instrumentih, nočno letenje ter letenje v veččlanski posadki. Obenem sem inštruktor letenja (za manjša letala), opravil pa sem tudi tečaj za prehod iz manjših letal z batnimi motorji na reakcijska letala. Posebnega »ratinga« za večja letala (še) nimam, sem pa opravil dva krajša informativna treninga na simulatorjih, enega za Boeinga 737, drugega pa za Airbus A320. Mislim, da bi se slednjega kar hitro navadil. Najljubše letalo? Od teh, ki sem jih imel priložnost »šofirati«, se mi je najbolj prikupil avstrijski dvomotorni Diamond DA-42.

Koliko ur letenja že imaš za sabo?

Približno 800 ur letenja na motornih letalih, okrog 80 na simulatorjih in nekaj več kot 2000 pristankov. Največ sem jih »nabral«, ko sem

bil v manjšem podjetju zaposlen kot inštruktor letenja, pilot na panoramskih letih, na misijah zajemanja podatkov iz zraka in prevozi potnikov po Evropi.

Si morda preračunal, koliko denarja si moral vložiti v to, da si postal pilot? Po nekaterih podatkih naj bi osnovno šolanje za poklicnega komercialnega pilota stalo vsaj 50.000 EUR.

Preveč. Mislim, da je številka še malo višja od te, ki jo navajaš, kar pomeni, da so, poleg vsega prostega časa, bili letalstvu namenjeni tudi vsi prihranki, pa sem šele tik pred vstopom v svet »velikih« letal.

Je šolanje za pilota fizično in psihično naporno, kot je jasno pokazal primer nedavne nesreče Airbusa letalske družbe Germanwings? Sam si deloval nekaj časa kot inštruktor.

Je, do določene mere. Šolanje za pilota od odgovornega človeka terja ogromno časa in nenadajne fizične kondicije, da zdrži tempo šolanja. Dobrega pilota ne odlikuje samo število svetlečih črt na uniformi, ampak strokoven in odgovoren pristop k letenju, kar zahteva ogromno zbranosti, tako za usvojitev potrebnih teoretičnih znanj kot tehnik letenja. Kot inštruktor sem srečal ogromno različnih osebnosti in pristopov bodočih pilotov. Od takih, ki jim je bilo letenje le nekakšen lunapark in sredstvo za postavljanje v vaški gostilni, tistih, ki so nad letenjem hitro obupali, do odgovornih učencev, ki so te ob vsakem srečanju spravljali v zadrego s številnimi strokovnimi vprašanji. In slednjih sem bil vedno najbolj vesel!

Kakorkoli že, pa vsak napor hitro pozabiš ob zadovoljstvu po uspešno opravljenem letu.

Si že doživel kritično situacijo med letom?

Nepredvideni vremenski pogoji so mi enkrat že povzročili sive lase, a se je na srečo vse dobro izteklo, meni pa je bila to zelo dobra šola za naprej.

Odgovoren si za tudi tehnično ustreznost letal. Se za letala v Sloveniji in nasploh Evropi dobro skrbi?

Sam se v letalih v Evropi počutim varnega. Vsak prevoznik mora upoštevati stroge nacionalne in evropske standarde, ki se redno preverjajo, kazni za neupoštevanje pa so lahko zelo visoke. Natančno so predpisani dovoljeni postopki vzdrževanja, orodja in materiali ter tudi rezervni deli, ki se lahko vgradijo na letalo. Mislim, da sama statistika nesreč kaže na visoke varnostne standarde v Evropi. Z metodo večkratnih kontrol se lahko prepreči marsikatera nesreča, še vedno pa velja, da je dobro izurjen pilot ena izmed najpomembnejših varoval za varnost letenja.

Kako ti komentiraš »chemtrailse« (domnevne sledi, ki jih za sabo puščajo letala, biološki agensi, namerno razpršeni v ozračje)?

Sam jih še nisem spuščal. ☺ Kar lahko potrdim, je to, da sem prisostvoval že pri veliko servisih večjih letal, kjer smo letalo razstavili do potankosti, pa mi ni uspelo najti posebnega rezervoarja ali šob za izpust kemikalij, prav tako še v nobeni pilotski kabini nisem našel stikala, ki bi s takim sistemom upravljal. Trenutno poznam dve vrsti kemičnih spojin, ki sestavljajo chemtrailse, in sicer H2O ter produkte gorenja letalskega goriva.

Ali imaš najljubšo traso letenja ali letališče? Se ti je kaj, kar si opazil med letom, še posebno vtisnilo v spomin?

Z letalom sem preletel dobršen del Evrope, ampak kakorkoli obrneš, je najlepše doma. Vse lepote, ki jih občudujemo s tal, se iz zraka še bolj izrazijo! Reliefna in vegetacijska bogatost sta pri nas posebej poudarjeni in že en sam let iz na primer obale proti Alpam ti, ob vsej svoji barvitosti, vzame dih. In tega ne vidiš povsod. To so poudarili tudi številni Slovenci in tujci, ki sem jih imel možnost peljati na panoramski let. Meni najljubše letališče je domače, v Bovcu. Zaradi okolja, v katerem leži, pa tudi zaradi prijetnih ljudi, ki te tam vselej sprejmejo odprtih rok.

En izmed najlepših trenutkov leta pa je gotovo ta, ko se dvigneš nad s soncem obsijane oblake in občutiš brezmejnost in spokojnost neba...

V zraku je lahko veliko romantike, še posebej ob sončnih vzhodih in zahodih. Kako na tvoj poklic gleda tvoja žena?

Verjetno malo manj romantično, čeprav ji je v veselje, kadar gre z menoj leteti. ☺ Žal je to poklic, ki zahteva veliko prilagajanja in odrekanja, še posebej zaradi številnih poti v tujino. Samo letos sem na primer več noči prespal v hotelskih sobah kot ob ženi. In ni vedno lahko. A kljub vsemu me vselej nesebično podpira in spodbuja na

moji poklicni poti, za kar sem ji iskreno hvaležen. In čudovit je občutek, ko me po naporni službeni poti, v poznih večernih urah z nasmehom na obrazu s sinom pričakata na letališču.

Kakšni so občutki, ko si v letalu kot potnik?

Rad letim in tudi kot potnik se počutim varnega, čeprav bi potniški sedež raje zamenjal s tistim v čisto prvi vrsti.

Nasvet, ki bi ga dal komu, ki želi postati pilot? Katere lastnosti so po tvojem mnenju potrebne za dobrega pilota?

Dvakrat premisli, preden se podaš na to pot, potem pa vztrajaj in ne obupaj! Potrebne lastnosti pa so po mojem mnenju natančnost, vztrajnost, odgovornost, odpornost na številne napore in pripravljenost na vseživljenjsko izobraževanje ter preizkuse.

Kje se vidiš čez 10 let?

Tukaj:

Pogovarjal se je Marko Balažič.

PROMETEJ inženiring d.o.o.
Cankarjeva cesta 1
1000 Ljubljana
GSM 041/256099

ŠOLA VOŽNJE

www.prometej.com

Varna vožnja za življenje

PROMETEJ

Marjetka Šemrl // Alumni v tujini

Marjetko Šemrl iz 6. generacije dijakov ŠKG je življenje naplavilo z idrijskega podeželja v Fortalezo v Braziliji. Pogovarjali sva se o kvaliteti življenja v Braziliji, varstvu okolja in seveda o nogometu.

Prosim, če nam opišeš svojo študijsko in dosedanje poklicno pot.

Po ŠKG-ju sem se vpisala na študij biologije na Biotehniški fakulteti, Univerza v Ljubljani, ki sem ga leta 2008 uspešno zaključila. Še isto leto sem se vpisala na Erasmus Mundus magistrski program European Master of Applied Ecology, na kratko EMAE. Na sami stopnji izobrazbe s tem študijem nisem pridobila, saj je ekvivalenten drugi stopnji po bolonjskem sistemu. Mi je pa poleg novega znanja nudil predvsem spoznavanje novih kultur in jezikov. Bila sem študent prve generacije tega študija, ki je združil na enem mestu 27 ljudi iz 17 držav s celega sveta. Kot sem že omenila, je to Erasmus program, kar je v mojem primeru pomenilo, da sem v dveh letih živela v štirih evropskih mestih (Poitiers, Francija; Norwich, Velika Britanija; Kiel, Nemčija; Coimbra, Portugalska). Za namene izvedbe terenskega dela magistrske naloge pa sem tri mesece preživela v Ekvadorju. Terensko delo sem izvajala na Galapaškem otočju, kar so verjetno sanje vsakega biologa.

Po zaključku EMAE študija sem se vrnila v Slovenijo, saj sem bila zaradi prejemanja štipendije v času študija dolžna »oddeliti« dve leti v Sloveniji. Na srečo sem dokaj hitro dobila priložnost na Lutri, Inštitutu za ohranjanje naravne dediščine. Inštitut je nevladna organizacija, ki deluje na področju naravovarstva in okoljevarstva. Na inštitutu sem bila zaposlena do mojega odhoda v Brazilijo. Trenutno sem še na porodniški.

Kakšni so tvoji spomini na Škofijsko klasično gimnazijo in na Jegličev dijaški dom?

Na gimnazijska leta imam lepe spomine. Predvsem na naše bivanje v »stolpu« v Jegličevem dijaškem domu zadnji dve leti. Sedem deklet na kupu pomeni veliko pogovorov.

Že eno leto živiš v Braziliji. Kako, da te je pot pripeljala prav na drug konec sveta?

Ljubezen. Moj partner je Braziliec, ki je zadnja leta živel na Portugalskem in se je želel vrniti. In tako smo sedaj tu.

V novo domovino sta se z partnerjem preselila med tvojo nosečnostjo. Vajin sin se je tako rodil v Braziliji. Kakšne so tvoje izkušnje z zdravstvenim sistemom? Kaj pa dokumenti, katero državljanstvo ima Luka?

V Brazilijo sem prispela pred dobrim letom, v 6. mesecu nosečnosti. Ker sem imela na začetku turistično vizo, uradno nisem mogla prejeti brazilske nacionalne zdravstvene kartice. Pa sem se hitro naučila, da v Braziliji poznanstva in denar rešijo vse. Tako sem dobila kartico in preizkusila javni zdravstveni sistem, ki je popolnoma brezplačen. Moram priznati, da sem bila zelo zadovoljna s porodnišnico. Osebe je bilo zelo prijazno z menoj, a mogoče ima to opraviti tudi z dejstvom, da sem tujka. Me pa je pozitivno presenetilo, da imajo nosečnice pravico do 24-urnega spremljanja ves čas bivanja v porodnišnici. Večinoma so to ožje sorodnice ali prijateljice. Od rojstva dalje je novorojenček v popolni oskrbi mame in v prvih dneh pomoč prav pride. Poleg tega močno spodbujajo dojenje. Dude in stekleničke so prepovedane, v nujnih primerih novorojenček dobi mleko s pomočjo brizgalk ali lončka. Za pomoč mamam pri dojenju imajo na oddelku »mlečno banko«, kjer poleg pomoči materam zbirajo tudi mleko mater, podobno kot sistem darovanja krvi.

Luka ima poleg brazilskega še slovensko državljanstvo. Ker sem na porodniški v Sloveniji, smo Luki slovensko državljanstvo uredili kmalu po rojstvu. Pri urejanju dokumentov sem začela ceniti majhnost Slovenije, kjer je vse tako blizu. Potovanje na ambasado v Brasilio z avtobusom je trajalo dva dneva v eno smer.

Tvoj mož je Brazilec. V katerem jeziku govorita med seboj in v katerem s sinom?

Med seboj komunicirava v angleščini. Tako se tudi s sinom, kadar sva skupaj, pogovarjava v angleščini. Sama ga večinoma ogovarjam v slovenščini, v družbi tudi v portugalščini. Včasih pa kar kombinacija vseh treh jezikov. Definitivno pa je »ne« slovenski, kar se zdi že kar pogosto sliši po hiši. Pa »mama«, seveda.

Mesto, kjer trenutno živiš, Fortaleza je peto največje brazilsko mesto z dvema in pol milijonoma prebivalcev. Kakšna je kvaliteta družinskega življenja v tako velikem mestu?

Res je, Fortaleza je ogromna. To pomeni, da so tudi razdalje velike in ker nimamo avtomobila, to pomeni dolgotrajne vožnje z mestnimi avtobusi, ki pa niso prilagojeni za vstop z otroškim vozičkom. Tako da jih sama trenutno ne uporabljam, le v družbi. Prav tako so tudi pločniki velikokrat brez prehodov, v slabem stanju ali zasedeni z raznimi kioski. Pogrešam tudi zelene površine. Parkov z otroškimi igrišči v naši bližini skorajda ni, vsaj v ohranjenem stanju. V Fortalezi je velika razlika, v kateri četrti živiš. Bogatejše četrti imajo boljšo infrastrukturo in nudijo več svojim prebivalcem.

Zdravstveni dom imamo v bližini, prav tako vrtce in šole. Ampak tako kot v zdravstvu imajo tudi v šolstvu javne in privatne ustanove. Privatne so običajno kvalitetnejše, posledično dražje.

In tu je še kriminal. Žal je Fortaleza precej nevarna, niti najbolj turistični predeli niso več varni. To je tudi eden od razlogov, zakaj se sama ne poslužujem mestnih avtobusov, saj so ti pogosto tarča ropov.

Si prepričana ekologinja. Kako gledaš na visoko stopnjo onesnaženja v Braziliji? Kako pa je z onesnaženjem v vašem mestu, Fortalezi? Kritično je predvsem onesnaženje vode. Ali je voda iz vodovoda pitna?

Ekologija je dejansko veda o ekosistemih, organizmih in odnosi med njimi. Navedenemu primeru bolj ustreza izraz »okoljevarstvo«. Ker sem v svoji bivši službi veliko ukvarjala prav z ozaveščanjem o pomembnosti celinskih voda, me srce boli, ko vidim, kako brezbrizen odnos do okolja imajo tu.

Trenutno je tu v Braziliji odmeven problem onesnaženega zaliva v Riu de Janeiru, kjer so v času naslednjih poletnih olimpijskih iger načrtovane tekme v jadrnanju. Glede na trenutno stanje, jim ne bo uspelo pravočasno zagotoviti primerne kakovosti vode.

Tu v Fortalezi je stanje podobno. Nedaleč od naše hiše je potok, ki je dejansko potok smeti in kanalizacije. Hiše ob potoku spuščajo kanalizacijo neposredno vanj. Smeti ležijo vsepovsod, saj tu ni zabojnikov, kot jih vidimo v Evropi. In vsa ta kanalizacija se steka v morje tudi na turističnih plažah. V São Luisu, kjer smo najprej živeli, je plaža v centru mesta, ki je bila pred 20 leti najpopularnejša plaža v mestu, prazna zaradi onesnaženega morja.

Glede na tak odnos do okolja je kar pričakovano, da voda ni pitna. Pitno vodo se običajno kupuje v 20-litrskih plastenkah, ki so vračljive. Večina manjših trgovin v naši okolici nudi vsakodnevno brezplačno dostavo.

Če se prav spominjam, si bila v naših skupnih gimnazijskih letih ena izmed redkih punc, ki si je »upala« igrati nogomet skupaj s fantovskim delom razreda. Brazilija je pregovorno nogometna država. Za kateri nogometni klub navijaš? Kakšno je bilo vzdušje med svetovnim nogometnim prvenstvom?

Nogomet je spremljal moje otroštvo, tako da sem se v gimnaziji z veseljem pridružila fantom. Čeprav rada igram nogomet, me razne lige ne pritegnejo, tako da nimam najljubšega kluba. Svetovna prvenstva pa vedno spremljam. In zadnjega v Braziliji bi bilo težko spregledati. Tu se je v času tekem brazilske reprezentance vse ustavilo, dobesedno. Ulice so bile okrašene v barvah brazilske zastave, ob vsakem голу domače reprezentance so ljudje prižigali razna pirotehnična sredstva. Tudi če nisi spremljal tekme, si po reakciji sosedov bolj ali manj vedel kaj se dogaja. Tako da je bilo razočaranje veliko ob izpadu, saj so vsi pričakovali šesti naslov svetovnega prvaka.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost? Si želiš ostati v Fortalezi?

Čeprav je v tako velikem mestu kot je Fortaleza na voljo več delovnih mest, je to preveliko za nas in prenevarno. Da ne omenjam stalne vročine, ki zelo omejuje naše družinske aktivnosti na prostem. Moram priznati, da res pogrešam štiri letne čase. Tako da že iščemo novo destinacijo južneje, za katero upam, da bo res končna. Veliko je odvisno tudi od možnosti zaposlitve, tako zame kot za partnerja.

Majetka, hvala za zelo zanimiv pogovor. Srečno tebi in tvoji družini.

Pogovor je pripravila Maja Jelinčič Balažič.

JURLING

+386 (0)31 704 092 | PETER@JURLING.SI | WWW.JURLING.SI

Anja Maležič

*Kuhanje je priložnost za skupen čas v vrvečem dnevu, za filozofske debate ob rezanju zelenjave, za raziskovanje in nalezljivo navduševanje nad novimi sestavinami in jedmi. Je priložnost za sodelovanje, medsebojno učenje in skupno ustvarjanje v kuhinji! *Kuhinja v dvoje.*

Od kod ideja za podjetniško dejavnost?

Niti ni bila ideja, bolj tiha želja – ne po podjetništvu, ampak po več ustvarjalnosti, od katere bi morda nekoč lahko živela. Po srednji šoli sem ambicije usmerila v pedagoški poklic, kot samostojna podjetnica se nikoli nisem videla. Ob redni zaposlitvi v vrtcu sem začela v popoldanskem času služiti 'dopolnilo k plači' z manjšimi projekti na področju grafičnega oblikovanja in ilustracije. Sčasoma so se razširili na vikende, dopuste ter nočne ure in v določeni točki mi je postalo jasno, da se bom morala odločiti med službo (in večjo socialno varnostjo) in projekti oziroma "freelancingom". Odločila sem se za slednje.

Največji dosežek ...

Na osebnem področju je bilo dvomesečno kolesarjenje po indijski Himalaji, s fantom Andrejem in tremi prijatelji. Najvišji 'vrh' potovanja in poseben trenutek zmagoslavja je bil prelaz Shingo La (5100 m.n.v.). Na poklicnem področju pa je to zagotovo pravkar izdana kuharska knjiga Kuhinja v dvoje, ki je bila zelo obsežen in večplasten projekt, pri katerem sem sodelovala kot avtorica, ilustratorica, oblikovalka in nekakšen umetniški vodja celotnega projekta.

Največja ovira ...

Dejstvo, da ima dan samo 24 ur? No, največja ovira je verjetno moj perfekcionizem, pri katerem težko popuščam. Ker sem po duši bolj umetnik kot podjetnik, je to lahko precej usodna kombinacija, ko gre za racionalno in ekonomsko vodenje posla oziroma lastnega podjetja. Tu se moram še veliko naučiti.

Dodana vrednost tega, kar delate ...

Vse stvari, ki nas obdajajo, imajo vpliv na nas, na naše razmišljanje, obnašanje, odločitve, zato je pomembno, da je oblikovanje – naj gre za plakat, embalažo, knjigo, hišo, prostor ali storitev – kvalitetno in domišljeno načrtovano. Kvaliteta ni zgolj v izgledu, biti mora tudi uporabno in ekonomično zasnovano, z dobrim razumevanjem izdelka, podjetja oz. stranke, storitve ... tega vse bolj številni internetni ponudniki hitrega 'instant' in nerealno poceni oblikovanja ne morejo zajeti. Dobro zasnovana celostna podoba podjetja je najpomembnejša vizitka, ki doprinese k boljši prepoznavnosti, posledično k prodaji oz. uspešnosti, prav tako kvalitetna embalaža ... in še bi lahko naštevale. Osebnostno dam pri svojem delu velik poudarek na detajl, načrtovanje, jasnost in sporočilnost.

Načrti, glavni cilj, ki ga želite doseči ...

V prvi vrsti je to boljša organizacija, predvsem časovna, ter uspešno usklajevanje poklicnega in privatnega življenja. V prihodnje si želim več projektov na področju ilustracije, predvsem pa upam, da bi se še naprej imela možnost preživljati z ustvarjanjem ter živeti in delati v skladu s svojimi prepričanji. Velika želja pa je tudi ustvariti si družino.

Vaša najljubša dejavnost (poleg te, ki jo opravljate) ...

Zadnje čase je to eksperimentiranje in ustvarjanje z novimi jedmi in okusi v kuhinji, vrtnarjenje, šivanje, kadar za to sploh imam čas, in razposajeno igranje z mojim nečakom.

Na kaj ste ponosni?

Na najin odnos z Andrejem – na vse, kar sva do sedaj skupaj ustvarjala in dosegla, ponosna sem na povezanost z mojo in njegovo družino in na to, kaj vse lahko naredimo, če stopimo skupaj. Zelo ponosna sem tudi na celotno ekipo s katero smo ustvarjali knjigo Kuhinja v dvoje – Andrej, Jan in Peter Valena, Ožbej Peterle in Matic Maležič in da prejema knjiga toliko navdušenih odzivov.

Kaj bi počeli, če bi imeli en mesec časa in denar ne bi bil omejitev?

Želela bi si umirjen mesec v družbi najbližjih in čas za dolge debate s prijatelji ali zanimivimi ljudmi v moji okolici, nekaj časa ven iz mestnega vrveža, sešila bi stvari, ki si jih že dolgo želim, zakopala bi se v knjige, ki že dolgo čakajo, da bodo prebrane, in ustvarjala bi izključno 'offline', zgolj papir, svinčnik, škarje in barve.

Kaj bi počeli, če ne bi bili podjetnik?

Verjetno bi še naprej delovala v pedagoškem poklicu, ena izmed neuresničenih želja pa je ustvarjanje na glasbenem področju.

Kako ste dejavni pri dobrodelnosti in prostovoljstvu (če sploh)?

Zadnja leta sem imela vsako leto vsaj en ali dva projekta čez leto, ki sem ju naredila 'pro-bono' in krasno je kadar imaš možnost, da s svojim delom in znanjem podpreš neprofitno organizacijo, dogodek ali dober namen. To sem si bistveno lažje privoščila, ko sem imela še redno plačo v službi. Moram priznati, da v zadnjem času zmanjšujem tovrstna sodelovanja, ker si časovno in finančno težko privoščim puščati ob strani plačane projekte, da delam na takih, ki so brez plačila. Položnice je pač treba plačati.

Naj knjiga, film, razstava, plošča, predstava?

Kuhinja v dvoje! Ta mi je trenutno vsekakor zelo ljuba, je pa nemogoče na vseh teh področjih izbrati 'naj'. Gibranov Prerok mi je vedno pri srcu in cele dneve se lahko izgubljam v ilustriranih in pravljicnih svetovih vseh vrst, na platnu imam rada filme Wesa Andersona in Jana Sveráka, v zadnjem času pa sta name naredila močan vtis fantastičen celovečerni animirani film 'Deček in svet' brazilskega animatorja in umetnika Alêa Abreuja, ter Wendersov dokumentarec o fotografu Sebastiau Salgadu – Sol zemlje. Na zvočnikih se trenutno precej vrtijo Johnny Flynn, Laura Marling in Alin Coen (vsi v 'unplugged' verziji – le kitara in vokal) razstava, ki se mi je precej vtisnila v spomin pa je bila 'Orientalismus in Europa', pred leti v Münchnu..

Sanja Martinec in Sarah Neubauer

Izsek iz spletne strani Esemes kotalk se glasi: »Se še spomniš brezskrbnih časov, ko si poleti odkotalkal v mesto na sladolede?« Tri punce (2 nekdani dijakinji) z dobršno mero nostalgije oživljajo spomine...

Od kod ideja za podjetniško dejavnost?

Ko je Sarah obujala spomine na otroštvo in razmišljala, da bi si omislila nove kotalke, je ugotovila, da na našem tržišču pravzaprav sploh ni prave ponudbe. Idejo v smislu 'če moram tako ali tako naročiti iz tujine, zakaj ne bi namesto enega para naročila stotih' je delila s Sanjo in Marjeto, ki sta bili takoj za. Ker nas je podjetništvo zanimalo že od malega, se je zdel to tisti pravi začetek – zakaj pa ne bi poskusile s kotalkami ...

Največji dosežek ...

Po eni strani prepoznavnost na trgu, večkrat sodelujemo z večjimi uveljavljenimi znamkami, po drugi strani pa prav vsak nasmešek tako mlajših, ki prvič stopijo na kolesčka, kot starejših, ko po dolgem času spet uživajo v kotalkanju.

Največja ovira ...

Nobena od nas pravzaprav nima izobrazbe s poslovnega področja, zato se učimo kar sproti na podlagi izkušenj. Poleg tega so kotalke le ena od stvari, s katerimi se ukvarjamo. Ker imamo vse druge službe, za kotalke vse prevečkrat zmanjka časa in postanejo le eden od projektov.

Dodana vrednost tega, kar delate ...

Že na začetku smo se odločile, da se ne bomo ukvarjale le s prodajo, ampak smo želele ustvariti koncept pozitivne blagovne znamke, ki ob kakovostnih izdelkih ponuja tudi pozitivno idejo, misel in soustvarja lepši svet. Da gredo ljudje od nas z nasmeški na obrazih in vsaj za trenutek pozabijo na vsakdanje skrbi.

Načrti, glavni cilj, ki ga želite doseči ...

Za začetek še malo popularizirati kotalkanje, tudi s tečaji in dogodki za otroke; za odrasle si že nekaj časa želimo organizirati »rollerdisco«, ki je v tujini menda te dni precej popularen... Dolgoročno pa je v načrtu širitev blagovne znamke Esemes še z drugimi izdelki in storitvami.

Vaša najljubša dejavnost (poleg te, ki jo opravljate v podjetju) ...

Kar preostane časa ob službah in ostalih projektih, se v prostem času rade predvsem sproščeno družimo, zadnje čase to vedno raje združimo s kakšnim izletom v naravo in pohodom v hribe.

Na kaj ste ponosni?

Na to, da smo se projekta dejansko lotile – brez kakšnih posebnih izkušenj.

Kako ste dejavni pri dobrodelnosti in prostovoljstvu (če sploh)?

Ker se trudimo, da bi bile kotalke kar najbolj dostopne vsem, je velika večina dogodkov, kjer jih izposojamo, brezplačnih. Ker marsikdaj pri projektih sodelujemo skorajda brez zaslužka, se večkrat pošalimo, da smo pravzaprav bolj prostovoljke kot podjetnice.

Leto spomina

POČASTITEV SPOMINA NA ŽRTVE VOJN IN NASILJA V ZAVODU SV. STANISLAVA V LETU SPOMINA

Leto spomina (šol. leto 2014/15) smo v Zavodu sv. Stanislava obeležili s številnimi dogodki, ki potekajo v duhu Antigoninih besed Ne da sovražim, da ljubim, sem na svetu, s čemer poglabljamo razumevanje in spomin na pretekle dogodke predvsem z razlogom, da se kaj podobnega v prihodnosti ne bi več zgodilo. Tu omenjam nekatere izmed njih.

Likovna razstava z naslovom »O čem razmišljaš, Antigona?«

Na njej je razstavljajo 26 znanih slovenskih likovnih umetnikov in je nastala v sodelovanju s civilno družbeno pobudo Resnica in sočutje. Umetniki so na likovni način poskušali »dokumentirati odmeve »prapoka«, ki ga v novejši slovenski zgodovini predstavlja čas med drugo svetovno vojno, predvsem pa čas neposredno po njej«, kot se je izrazil eden izmed razstavljalcev, slikar Jože Muhovič.

Okrogla miza o spravi s predsednikom Pahorjem, predsednikom Nove slovenske zaveze Petrom Sušnikom in generalnim sekretarjem Zveze združenj borcev NOB Mitjem Klavoro

Okrogla miza, do katere je prišlo na povabilo dijakov Škofijske klasične gimnazije in jo je usmerjal predsednik države g. Borut Pahor, je bila zaznamovana z nekaj nasprotujočimi si pogledi, vendar tudi z željo po nadaljevanju dialoga. »Med nami je več tistega, kar nam

je skupno«, je poudaril predsednik Pahor in dodal, da je to srečanje »brez zgodovinske primere in nekaj dobrega«. Uvodoma so dijaki dejali, da konflikt vojne ni bil nikoli končan in da je sprava nujno potrebna za to, da bi kot narod polno zaživel na vseh področjih. Tudi Sušnik je povzel, da se moramo »Slovenci spraviti s svojo zgodovino«, Klavora pa je poudaril, da se »vseh krivic ne da popraviti, lahko pa jih oprostimo«. Sicer so bili dijaki večinoma zadovoljni, da je do srečanja prišlo, čeprav so nekateri menili, da so gostje veliko govorili in premalo povedali, dijak Vid pa je tudi po srečanju čakal na odgovor, ki ga je zastavil že gostom: »S kom se sploh spravljamo?

Dokler si ne odgovorimo (vsak izmed nas) na to vprašanje, so nadalnje razprave brezplodne – če se nimamo s kom spraviti, sprave ne potrebujemo.«

Predstava Škabare v izvedbi Dramske skupina Škofijske klasične gimnazije

Dramska skupina je na pomlad večkrat zaporedoma napolnila do zadnjega kotička Dvorano Matije Tomca s predstavo Škabare, ki je nastala po dramski predlogi Joea Masteroffa. Škabare prikaže, kako v prijateljsko skupnost Nemcev v predvojnem Berlinu ideologija počasi načenja njihove odnose in jih dokončno tudi uniči v nacističnem koncentracijskem taborišču. Dijaki so mojstrsko pričarali kabaretsko nočno vzdušje, kjer se čas ustavi in zgleda, da težav ni več, z igro, plesom, petjem in živo glasbo v lastni izvedbi.

Obisk Brezarjevega brezna pri Podutiku

V prvih dneh maja se je vodstvo zavoda poklonilo spominu z molitvijo pred Brezarjevim breznom okoli 800 žrtvam, ki so bile tja pripeljane iz uničevalnega taborišča v Zavodu sv. Stanislava in tam tudi pobite. Ob tej priložnosti smo prisluhnili opisu pobega enega izmed ujetnikov, kot ga je zapisal Vladimir Kozina, nekdanji dijak predvojne Škofijske klasične gimnazije in dobrotnik zavoda, katerega starši in dva brata so bili pobiti med vojno, sam pa je postal duhovnik, in je vse svoje življenje preživel v ZDA.

Obisk dijakov v Auschwitz-u

Skupaj s tisoč mladimi iz vse Evrope so dijaki ŠKG, Prve Gimnazije Celje in Prve Gimnazije Maribor obiskali Auschwitz, in se z nekdanjo ujetnico pogovarjali o njeni izkušnji največjega uničevalnega taborišča v Evropi. Na spominsko ploščo slovenskim žrtvam so položili tudi venec. Škofijci so ob povratku takole strnili svoje vtise: »Ko začneš več razmišljati o tem, ne veš več, katero besedo bi uporabil, da bi lahko opisal to grozo. Za nas je vse to nepredstavljivo, ker živimo v skoraj sanjskem svetu, če se primerjamo s tamkajšnjimi razmerami. /.../ Vsak od nas bi moral obiskati Auschwitz. Ko vidiš, kako so tam ljudem odvzeli vse, /.../ in da so umrli kot številka, ne pa kot ljudje, začneš ceniti vse, kar imaš. Postaneš hvaležen«.

22. letni koncert zborov in orkestra Zavod sv. Stanislava v Cankarjevem domu

Vrhunec praznovanj je bil 10. maja, ko je več kot 430 pevcev in instrumentalistov z glasbo slikalo svet in posameznikove zgodbe v času, ko je zemlja prekrila temá vojne, a tudi njihovo neustavljivo željo po odrešitvi in miru ter odpovedi nadaljnjemu sovraštvu. Izbiira celotnega koncertnega programa kaže na dvojnost človekovega delovanja skozi čas – v prvem delu so bile na sporedu skladbe, ki so nakazovale slutnjo težkih časov in njihovo tragično uresničenje, drugi del je popeljal poslušalca v veselje, radoživost, barvitost in ustvarjalnost miru – obema občutenima interpretacijama so bili mladi pevci v desetih zborih in orkestru povsem kos, za kar gre zahvala predvsem njihovim mentorjem dirigentom. Goste, ki so do zadnjega kotička napolnili Gallusovo dvorano, je na začetku koncerta pozdravil direktor Zavoda sv. Stanislava dr. Roman Globokar. Med drugim je spregovoril o pomenu glasbe pri premagovanju nesmiselnih bojev človeka. »Glasba je privilegiran prostor vstopa večne dimenzije v našo zemeljsko resničnost. Nocoj želimo prav preko glasbe doživeti nesmiselnost in pogubnost nasilja in vojne ter pokazati na izhod iz te tragične ujetosti človeštva«. Skupaj z Antigono se je spraševal: »Kdo lahko prinese mir in spravo v naš narod, ki je bil tako globoko ranjen v bratomorni vojni? Kdo lahko ozdravi globoke rane sovraštva? V božji besedi današnje nedelje nas Jezus vabi: Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Njegova smrt na križu odpira vrata novemu življenju.« Poudaril je tudi, da je nocojšnji koncert prispevek k dostojnemu spominu na vse žrtve vojn in krutega nasilja ter zaveza k prizadevanju za mir in spravo v našem narodu.

Eden izmed glasbenih vrhuncov večera je bila krstna izvedba Slovenskega requiema skladatelja in profesorja glasbe na Škofijski klasični gimnaziji, Damijana Močnika, ki ga je posvetil vsem Slovencem, da bi skupaj našli pot v prihodnost, ki bo polna razumevanja, strpnosti in sožitja. Takole je zapisal o vzgibih za komponiranje: »Že dolgo je v meni tlela želja po uglasbitvi Requiema, posvečenega vsem slovenskim žrtvam vojn, zla, nasilja in pobojev v 20. stoletju. Po prebiranju zgodovinskih in literarnih besedil različnih strani, vpletenih v grozljivi kaos sovraštva in nasilja, sem se po temeljitem premisleku odločil, da bo osnovna tema moje skladbe LJUBEZEN. Besedilo vsebuje odlomke iz Sofoklesove in Smoletove drame Antigona, pesmi Vrba Gregorja Strniše, Janezovega evangelija in latinske maše za mrtve.« Tudi njegova kantata Libera me /Pesem proti vojni/ nagovarja k istim vrednotam. Skladatelj sam je dan po koncertu ganjen takole razmišljal: »Še eno uro po izvedbi Slovenskega requiema sem bil poglobljen v tišino. Vsaka beseda je bila odveč. Najlepše je to, da so dijaki to skladbo zapeli izjemno zrelo in doživeto, videlo se je, da se jih je vsebina dotaknila.«

Mogočen zaključek koncerta sta predstavljali dve kantati Karla Jenkinsona: Charge! in Healing Light: A Celtic Prayer, ko so na odru ustvarjali vsi nastopajoči. Po zlovesčem približevanju bitke, zmedi, kričanju, strahu, trpljenju in smrti, ko so se na odru nežne šmarnice

v granatnih tulcih s soške fronte tresle od glasnih zvokov, se je glasba prevesila v nežno in edino odrešujočo misel starodavne keltske molitve:

Prinašam ti globok mir nastajajočega vala,
Prinašam ti globok mir, ki ga daje zrak,
Prinašam ti globok mir tihe zemlje – amen.
Prinašam ti globok mir svetlikajočih se zvezd,
Prinašam ti globok mir nežne noči, naj te luna in zvezde obsvetijo z zdravilno svetlobo,
Prinašam ti globok mir Kristusa, Luči sveta. Amen.

Zgodba koncerta je zgodba Zavoda sv. Stanislava. Preko trpljenja obeh vojn, ko je bilo v letih 1914–1917 v naši hiši oskrbovanih več kot 35.000 ranjencev, ko je bilo med drugo svetovno vojno tu nemško zbirno taborišče za 3.000 Slovencev, ki so bili izgnani v Srbijo in na Hrvaško, in ko je od maja do avgusta 1945 iz koncentracijskega uničevalnega taborišča, v katerem je bilo zaprtih okoli 30.000 Slovencev, Nemcev, Hrvatov, Srbov, Črnogorcev in predstavnikov drugih narodov, od katerih jih je bila velika večina poslanih v smrt, je po nedoumljivi Božji previdnosti zraslo novo življenje in s tem novo upanje. Mladim, ki so nam zaupani, želimo preko zgodovine zavoda poglobiti spomin za boljše razumevanje sveta, v katerem živimo in večjo sočutnost do vseh, ki so iskali mir, a se v tistem času niso mogli izogniti vojni. Letošnji koncert je prispevek Zavoda sv. Stanislava k svetlejši prihodnosti v naši domovini, kar je hkrati tudi pomemben del zavodovega poslanstva.

Romanje v Kočevski Rog

Na praznik svetega Rešnjega Telesa in Krvi so dijaki, kot že mnoga leta doslej, poromali v Kočevski Rog in podoživeli usodo številnih žrtev krutega nasilja preko zapisanih pričevanj. Grozljiva izkušnja mučenih in ubitih je dijake uvedla v molčeče in sočutno podoživljanje njihovega trpljenja ob brezni Pod krenom in Macesnovi gorici, do katerih smo se podali peš.

Spominska slovesnost V zavodu ugašajo luči, prižgimo luč

V juniju bo spominska slovesnost v Zavodu sv. Stanislava zaokrožila leto spomina. Začela se bo z večerno mašo, sledila bo komemoracija, med katero bodo luči na pročelju zavoda postopoma ugašale. Vsaka ugasnjena luč bo spomin na bolečino in izgubo človeka, ki je nosil ime, priimek, usodo in svetlobo v sebi. V parku bomo prižigali sveče spomina, da se grozote ne bi več ponovile, obenem pa je to povabilo vsem ljudem po domovini, naj ta večer v svojih domovih v spomin na žrtve prve in druge svetovne vojne in povojnih pobojev prižgejo svečo.

*Lily Schweiger Kotar,
pomočnica direktorja*

Živi tukaj in sedaj

Ob letošnjem spominjanju konca druge svetovne vojne je spet postala očitna razdeljenost našega naroda: nekateri so praznovali osvoboditev izpod okupatorja, drugi so se spominjali tragičnih dogodkov povojnih pobojev in opozarjali na številne žrtve, ki še vedno ležijo nepokopane po naši slovenski zemlji. Zelo veliko pa je takih, še posebej med mladimi, ki se jim zdijo ta vprašanja nepomembna in nepotrebna. Po njihovem prepričanju bi morali gledati v prihodnost in pozabiti na krvavo preteklost, ki nas obremenjuje. Sprašujem se, ali lahko preprosto presekamo z zgodovino, se z njo ne ukvarjamo? Ali ni to podobno, kot če bi drevesu odsekali korenine? Zgodovini – osebni in skupnostni – ni mogoče ubežati, vedno znova se vrača in nas opozarja na nerazčiščene stvari.

Sodobna miselnost želi iztrgati posameznika iz zgodovinske vpetosti. Poudarja pomen sedanjega trenutka. Živi tukaj in sedaj! Če je človek izkoreninjen, ga je mogoče z lahkoto premikati sem ter tja, postane lahek plen potrošniške miselnosti, saj se ne sprašuje po globljem pomenu in vrednotah, ampak teži samo k takojšnji zadovoljitvi svojih trenutnih potreb. Tak posameznik je lahek plen za razne politične opcije, ki se nagibajo k totalitarnosti. Izkušnje vojn in nasilja pa razodevajo, kam pripeljejo take ideje. Vojna in nasilje ne prinašata družbenega napredka, ampak samo poglobljata začaran krog zla, ki povzroča nove rane in je gojišče novih konfliktov. Zato je nujno potrebno prekiniti ta krog nasilja in maščevanja. To pa je mogoče samo z odpuščanjem in spravo. Za spravo je potrebno v polnosti sprejeti svojo zgodovino z vsemi svetlimi in temnimi odtlenki, odpustiti sebi in drugim ter si s tem odpreti prostor svobode za nove korake. Podobno kot v življenju posameznika je sprava pomembna tudi v življenju naroda. Narod, ki je ujet v zamolčani spomin, ki si ne upa soočiti se s svojo preteklostjo, je vklenjen v verige strahu. Te mu jemljejo svobodo in suverenost ter mu onemogočajo smelo pot naprej. Zato je še kako pomembno, da bi bili tudi v našem slovenskem narodu sposobni sprejeti svojo krvavo zgodovino, pokopati in počastiti naše umrle, vsem dati človeško dostojanstvo, hkrati pa se odločno upreti skušnjavi totalitarne misli in nasilja. Jasno soočenje z zgodovinsko resnico, sočuten odnos do vseh trpečih in pripravljenost na spravo z vsemi so temelj za to, da se kaj podobnega v prihodnosti ne bi zgodilo.

Roman Globokar

5 let kluba Alumni Škofijske klasične gimnazije

Letos obeležujemo 5. obletnico ustanovitve kluba Alumni Škofijske klasične gimnazije. Ideja o ustanovitvi kluba nekdanjih škofov in škofovcev je preko pripoznane potrebe po sklepanju in ohranjanju prijateljskih vezi ter vezi z Zavodom sv. Stanislava dozorela spomladi leta 2010. Formalno je bil klub ustanovljen 22. 5. 2010 na prvem občnem zboru v Šentvidu pri Ljubljani.

V temeljne akte kluba smo zapisali naslednje cilje:

- spodbujanje sodelovanja med nekdanjimi dijaki na strokovnem, znanstvenem, poslovnem in drugih področjih;
- podpiranje nekdanjih dijakov pri njihovem uveljavljanju na naštetih področjih;
- ohranjanje in krepitev povezanosti med Zavodom sv. Stanislava in nekdanjimi dijaki;
- spodbujanje razvoja Zavoda sv. Stanislava, skrb za njegovo odličnost ter ugled;
- zbiranje finančne in druge pomoči za uresničevanje poslanstva Zavoda sv. Stanislava;
- širjenje zavesti o pomenu humanističnega in klasičnega izročila Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu;
- ohranjanje in krepitev vezi med profesorji Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu ter drugimi zaposlenimi v Zavodu sv. Stanislava in nekdanjimi dijaki.

Klub uresničuje svoje cilje preko srečanj med nekdanjimi dijaki spomladi (občni zbor in piknik) in po akademiji sv. Stanislava ter preko projektov, kot so revija Amor, Alumen za alumne, okrogla miza o poklicih, krožkov na gimnaziji in ostalih.

Z nami so svoj pogled na razvoj kluba in nekaj misli delili trije nekdanji predsedniki.

Dragi alumni,

Vesel in ponosen sem, da letos praznujemo že peto obletnico delovanja našega kluba. Z njegovo ustanovitvijo je končno dozorela dolgoletna ideja o povezovanju nekdanjih škofovcev in krepitevi vezi med nami in Zavodom sv. Stanislava. Verjeli smo, da je naša razvejana in rastoča skupnost priložnost in bogastvo, ki ga moramo skrbno in pogumno plemeniti. Nekdanji škofovci danes živimo po vsem svetu in delamo v vseh poklicih. Smo starši, podjetniki, športniki, umetniki, zakonci, učitelji, sosedje, uradniki, odvetniki, programerji, zdravniki, novinarji, znanstveniki, obrtniki, duhovniki, kuharji in iskanci tiste prave priložnosti. Predvsem pa smo nekdanji škofovci prijatelji, zato je prav, da skrbimo drug za drugega in si po svojih močeh pomagamo. Prav je tudi, da skrbimo za naš Zavod, brez katerega se najbrž nikoli ne bi spoznali. Z vsakim letom nas je več in čedalje bolj verjamem v poslanstvo našega kluba, ki smo ga pred petimi leti zasnovali s toliko entuziazma in dobre volje po najboljših tujih zgledih. Hvaležen sem Anji Mariji, Matiji, Marku in vsem drugim, ki ste soustvarjali klub in revijo Amor v zadnjih letih. Posebna zahvala gre tudi Zavodu na čelu z dr. Romanom Globokarjem, ki nam že vseskozi trdno stoji ob strani. Ker je prihodnost kluba odvisna od vseh nas, vas vabim, da se vanj vključite in prispevate k temu, da bo naslednjih pet let še uspešnejših.

Dragi Klub Alumni ŠKG, vse najboljše in še na mnoga leta!

Mark Boris Andrijanič

Peta obletnica delovanja kluba Alumni ŠKG je tudi zame priložnost, da malo več razmišljam o njem. Rada se spominjam dveh živahnih in navdihujočih let, ki smo jih oblikovali skupaj s člani upravnega odbora, predstavniki generacij, urednico, oblikovalcem in lektorica revije, vzdrževalcem spletne strani in evidenc članov ter s posameznimi člani, ki so sodelovali pri različnih projektih. Spomnim se, kako sem z veseljem izkoristila vsako prosto minuto, da sem tuhtala ali bila v stiku z mnogimi posamezniki, ki ste sooblikovali dejavnosti kluba. V po-

sebej lepem spominu mi ostaja Gala ples s takrat ponovno združenim orkestrom Divertimento. Želim si, da bi se kak tak dogodek še kdaj ponovil!

Ko tako pomislim, se zavem, da velik del mojih prijateljev izhaja iz gimnazijskih krogov. Z mnogimi smo se spoznali ali ponovno »našli« šele po gimnaziji, k čemur sta pripomogla tako Alumni kot Megaron. Nenazadnje sem v vrstah ŠD Megaron v študentskih letih našla tudi svojega moža, preko kluba Alumni pa sem srečala kar nekaj izjemno zanimivih oseb, pri katerih opažam, da se vsak po svoje izražajo v strokovnih jezikih in jih lahko prosim za nasvet ali celo izvedbo kakšne storitve. Da seveda ne govorim o prijateljih iz različnih generacij ŠKG, ki jih morda sicer ne bi spoznala oziroma bi ostali le bežno znani obrazi iz gimnazijskih let. In še utrinek iz zadnjega srečanja z dvema nekdanjima sošolkama, s katerima se v gimnaziji nismo posebej družile in z njima nisem bila v rednem stiku že več let: na tisti kavi se je vnela tako intenzivna in poglobljena debata, da se sedaj res z veseljem redno srečujemo, si pišemo, delimo razmišljanja ter lahko rečem, da se celo navdihujemo. In to je le kanček pomembnih povezav, ki bi jih tu izpostavila. Gre le za ilustracijo potenciala, za katerega verjamem, da ga klub Alumni ima. In žal mi je, če tega potenciala ne koristi še več (potencialnih) članov. Zato spodbujam vse, ki ste se prebili do tu, da si zagotovite, da boste obveščeni o dogodkih (članstvo, e-obveščanje, FB itd. morda velja tudi preveriti, ali ima klub vaše ažurne kontaktne podatke) in se jih tudi udeležite. Verjemite, ne bo vam žal! Presenetljivo zanimivi ljudje se znajdejo na srečanjih nekdanjih dijakov ŠKG. Uspešna združevanja alumnov dajejo zagon tudi vsem pridnim članom upravnega odbora Alumni, ki se ves čas trudi za doseganje zastavljenih ciljev kluba. Želim si, da bi klub čez pet let dosegal najbolj optimistične cilje, ki so mu jih za 10. obletnico namenili ustanovitelji. K temu pa lahko prispevamo vsi!

Anja Marija Arko

Novico Marka Borisa Andrijaniča, da se bo (končno) ustanovil klub Alumni, sem sprejel z navdušenjem. Prvi dve leti sem se udeleževal dogodkov, nato pa se aktivno vključil v delovanje kluba. Odzivi alumnov, ki so se udeležili dogodkov, so bili vzpodbudni. V času, ko je klub vodila Anja Marija Arko, smo se odločili, da bomo organizirali dobrodelni ples z orkestrom Divertimento. Čeprav sem ples skoraj v celoti zamudil, ga ne bom nikoli pozabil, saj sem na ples prišel naravnost z veselega dogodka iz porodnišnice.

Po izvolitvi za predsednika kluba je bila moja želja, da se ponudi še več dogodkov iz različnih področij, ki bi vključevali širši krog alumnov in delovanje kluba približali dotedaj še neaktivnim nekdanjim dijakom. V organizacijo dogodkov smo vključili alumne in začeli s projektom Alumen za alumne. Alumni so tako v svojem delovnem okolju predstavili svoje področje delovanja drugim alumnom. Posameznih predstavitev so se tako udeležili različni alumni. Iz istega razloga smo na tradicionalnem pikniku organizirali predstavitev različnih dejavnosti, v katere

so vključeni nekdanji dijaki in tako prikazali raznolikost in različnost življenjskih poti posameznikov. Piknik je bil dokaz, da lahko alumni poskrbimo za pester program, vključno s hrano, pijačo, glasbo, zabavo, razvedrilom in celo »avtomobilsko elektrifikacijo«.

Podpora Zavoda je za delovanje kluba Alumni zelo pomembna in upam, da smo dosedaj vsi, ki smo bili aktivno udeleženi v delovanje kluba, uspeli prikazati in dokazati dodano vrednost kluba Alumni in ohraniti zaupanje za naprej. Za višjo dodano vrednost kluba Alumni pa bi bilo potrebno dejavnosti kluba Alumni še bolj vključiti v delovanje Zavoda.

Za realizacijo vseh projektov v času mandata se moram zahvaliti svoji družini za podporo in pomoč vsem članom takratnega upravnega odbora, katerega član je bil tudi zdajšnji predsednik Marko Bažarič, ki se mu še posebej zahvaljujem za uspešno nadaljevanje delovanja kluba Alumni.

Klubu Alumni želim še mnogo let delovanja in čim večje število aktivnih članov, še posebej tistih, ki jim je blizu latinski pregovor »acta non verba«.

Matija Simončič

Klub Alumni ŠKG

STANISLAVOVANJE 2014 ali PRIGODA S STOLI

Dovolite, da vam zaupam zgodbo iz zakulisja lanskega Stanislavovanja. Vsak škofijec ve, da je dvorana Matije Tomca polna stolov, ki se umaknejo le, če se potrebuje prostor za ples, za ohcet oz. za posebna srečanja, ki zahtevajo več prostora in od obiskovalcev ne pričakujejo sedenja. Eden takih dogodkov je tudi vsakoletno Stanislavovanje. Moram se popraviti, stoli se seveda ne umaknejo sami, temveč jih pospravijo pridni vzdrževalci v Zavodu z g. Andrejem na čelu. Žal pa smo najbolj zagreti organizatorji Stanislavovanja letos zamudili to enkratno priložnost za zastonjski najem ekipe za zlaganje stolov in ostali čisto sami. Hm, ostal sem v bistvu samo jaz. Da ne bo pomote, niso bili krivi moji sodelavci, ker ne bi utegnili pomagati, temveč moja zagnanost, da to delo vendarle lahko opravi čisto sam. No ja, 200 in nekaj več stolov ni bila taka mala malica kot sem pričakoval. Eni in isti gibi so me tako utrudili, da sem potem še ves večer krevsal po dvorani gor in dol.

Vse ostalo je bilo tako kot vsako leto polno spominov in vnovičnih snidenj, vmes pa govor direktorja Zavoda in predsednika Kluba. Piko na i dogodku sta dodali stojnici z unikatnimi izdelki izpod rok Urše in Lučke. Za jedačo in pijačo je bilo prav tako lepo poskrbljeno. Alumni se veselimo tudi lepega števila novih članov, ki so izpolnili prijavnico.

Naslednji dan je bilo treba stole seveda pospraviti nazaj na svoje mesto in ker so bili vzdrževalci zaposleni s pospravljanjem po akademiji, je spet kazalo, da bom vajo od prejšnjega večera moral ponoviti. Tokrat me je rešil Andrej Kokalj, ki je maturante nagnal od telovadbe pomagat k meni v dvorano in stoli so bili en dva tri spet nazaj na stalni lokaciji.

Tadej Rifel

Okrogla miza o poklicih

V okviru tedna poklicev smo na Škofjski klasični gimnaziji v sredo, 4. februarja 2015, za dijake organizirali okroglo mizo o poklicih, na kateri so sodelovali člani kluba Alumni ŠKG. Okroglo mizo je vodila novinarka Urša Trebušak.

Predstavili smo naslednje poklice:

- prevajalka: Monika Novak
- inženirka računalništva in informatike: Petra Mihalič
- podatkovni analitik: Marko Limbek
- pravnik: Luka Vrtač
- zdravnica: Gaja Klarendič
- mikrobiologinja: Pavlina Müller
- športni novinar: Matej Hrstar

Zahvaljujemo se vsem sodelujočim in prepričani smo, da se je preko podanih informacij marsikateremu dijaku malce razsvetlila bodoča poklicna pot.

Alumen za alumne

Alumen za alumne je projekt, v okviru katerega alumni predstavljajo dejavnosti in poklice, s katerimi se ukvarjajo. Namenjen je tako promociji delovanja kot povezovanju med nekdanjimi dijaki.

V decembru 2014 smo si ogledali regionalni nadzorni center DAR-Sa. Ogled je vodil alumen Tine, takratni član uprave DARSa. Seznanili smo se, na kakšen način poteka nadzor prometa na slovenskih

avtocestah, kako se rešujejo kritične situacije ter izvedeli marsikaj zanimivega o prihodnjih načrtih razvoja avtocestnega omrežja pri nas. Najbolj impresiven pa je bil pogled na steno, polno zaslonov, na katerih se vedno nekaj dogaja. V regionalnem nadzornem centru je namreč na enem mestu združena vrhunska tehnologija za vodenje, upravljanje in nadziranje prometa na širšem območju ljubljanskega cestnega obroča, celotnem dolenskem avtocestnem kraku ter delu gorenjske avtoceste. Naenkrat je možno preko 400 video-nadzornih kamer slediti vsemu dogajanju na omenjeni trasi avtoceste.

Projekt bomo izvajali tudi v prihodnje. Vabljeni ste k udeležbi. Informacije o dogodkih lahko pridobite na spletni strani kluba (www.alumni.si) ali preko socialnih omrežij kluba. V kolikor želite predstaviti svojo dejavnost, nam pišite na alumni@stanislav.si.

Krožki na ŠKG

V prihajajočem šolskem letu bomo že tretje leto zapored na Škofijski klasični gimnaziji v okviru interesnih dejavnosti izvajali krožke. Dijake želimo preko prenosa znanja in izkušenj naučiti, kako se lažje spopadati z izzivi, ki jih prinaša njihovo nadaljnje izobraževanje. Če menite, da lahko kakorkoli pripomorete k projektu in želite v okviru krožkov delovati kot mentor mladim, nam pišite na alumni@stanislav.si.

Prav tako se zahvaljujemo dosedanjim mentorjem krožkov za njihovo vestno in požrtvovalno delo.

Inovacijski kamp na Škofijski klasični gimnaziji

V marcu 2015 je na Škofijski klasični gimnaziji potekal inovacijski kamp, kjer so skupine dijakov iz več slovenskih gimnazij iskale najboljši možno rešitev za marketinški pristop podjetja Microsoft: »Kako mladim približati Office 365?«. Dijaki so se ob tem učili sodelovanja, izmenjevali izkušnje in urili svoje znanje angleščine. V klubu smo ponosni, da smo pomagali soustvarjati dogodek te vrste. Za pripravo predavanj se zahvaljujemo Nini Malovrh, Marku Štamcarju in Nejc Smoletu.

Novo vodstvo kluba Alumni ŠKG

Na občnem zboru in pikniku, ki je potekal 13.6.2015, je bilo izvoljeno novo vodstvo kluba Alumni ŠKG. Za predsednika je bil ponovno izvoljen Marko Balažic, upravni odbor pa sestavljajo Anamarija Meglič, Helena Cupin, Gregor Šijanec in Tadej Rifel.

Dosedanjim članom, Mateju Rajku in Marku Limbku, se za njihov doprinos in delo iskreno zahvaljujemo.

UO kluba Alumni ŠKG

PRISTOPNA IZJAVA h Klubu ALUMNI Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu nad Ljubljano

Ime in priimek:

Dekliški priimek:

Naslov:

Datum rojstva:

Leto mature:

Izobrazba/študij:

Zaposlen/zaposlena pri:

Področje dela:

E-naslov:

Tel. številka:

Z izpolnitvijo pristopne izjave in njenim podpisom se včlanjam v Klub ALUMNI Škofijske klasične gimnazije v Šentvidu nad Ljubljano. Klub ALUMNI se obvezuje, da bo zbrane podatke hranil in uporabljal v skladu z zakonom, in sicer zgolj za potrebe delovanja kluba.

☐

Ne želim, da se me o delovanju kluba obvešča na zgoraj naveden naslov in preko e-pošte.

Kraj in datum:

Podpis:

Sklad za pomoč družinam

Sklad za pomoč družinam je bil ustanovljen v letu 1995. Temeljni namen sklada je zbiranje sredstev za pomoč družinam, ki bi zaradi slabšega socialnega položaja težko plačevali prispevek za nadstandardni program v gimnaziji in/ali prispevek za bivanje v dijaškem domu.

Skupni znesek razdeljene pomoči je zadnjih nekaj let skoraj 100.000 EUR letno.

Pri podeljevanju denarnih pomoči družinam se upoštevajo naslednji kriteriji:

- nizek osebni dohodek na družinskega člana,
- družine z več otroki,
- učni uspeh in nadarjenost,
- oddaljenost od šole,
- bivanje v Jegličevem dijaškem domu (za dijake ŠKG).

Družine prejemajo pomoč v višini od 15 do 162 EUR. Sklad pridobi večino sredstev za pomoč od posameznikov, ki redno mesečno prispevajo svoj dar. Trenutno imamo približno 220 članov. V zadnjih desetih letih pa je, žal, kar nekaj dobrotnikov dokončalo svojo življenjsko pot in tako pridobimo v sklad manj sredstev, kot jih potrebujemo za nemoteno delovanje.

Vir sredstev je tudi Slomškova ustanova, s katero dobro sodelujemo pri organizaciji skupnih dogodkov (božično-novoletne voščilnice, vsakoletna oddaja po Radiu Ognjišče in koncert v Cankarjevem domu vsako drugo leto). Precejšen del pomoči lahko razdelimo tudi s pomočjo Breznikovega sklada, v katerega je sredstva podaril že pokojni Dušan Breznik.

V skladu želimo, da bi tudi v prihodnje lahko pomagali številnim družinam, ki so se posebej v zadnjem letu znašle v nezavidljivem socialnem položaju

zaradi gospodarske krize. Vsak od prejemnikov pomoči podpiše izjavo moralne obveze, da »se s podpisom moralno obvezuje, da bo v SKLAD za pomoč družinam tudi sam daroval, ko bodo za to ustvarjeni primerni pogoji«. Določba »primerni pogoji« predvideva vsaj dve leti rednega delovnega razmerja.

Vse, ki ste v preteklosti prejemali pomoč in ste že v rednem delovnem razmerju, vabimo, da se pridružite članom sklada (s pristopno izjavo, ki jo pošljite na naš naslov, ali z občasnim darom). Naj se veriga dobrote nadaljuje tudi za prihodnje rodove.

Našo dejavnost lahko podprete:

- Z darovi preko plačilnega naloga. Na plačilni nalog vpišete željeno vsoto. Nakazilo na Karitas v Zavodu sv. Stanislava, Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid, TRR SI56 0203 2009 1434 483.
- S pristopno izjavo. Vsak mesec nakažete vsaj 5 EUR. Vsoto, ki jo želite darovati, vpišete v za to pripravljen prostor. Sklad bo sproti pošiljal izpolnjene položnice. Da nimate skrbi vsak mesec, lahko darujete enkrat, dvakrat ali večkrat večjo vsoto.
- Na druge načine. Darujete lahko ob življenjskih jubilejih ali namesto cvetja na grob umrlih. V sklad lahko prispevate iz zapuščin ali pa svoje premoženje po smrti namenite v stalno ustanovo, ki nosi Vaše ime.

Hvala vsem, ki ste se že odločili, in hvala vsem, ki se boste odzvali temu vabilu.

www.stanislaw.si/sklad/index.htm

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Fundacijo Alojzija Šuštarja sta spomladi 2010 ustanovila Zavod sv. Stanislava in Nadškofija Ljubljana. Temeljni namen ustanove je zagotavljanje finančnih in drugih sredstev za izvajanje vzgojno-izobraževalnih dejavnosti v Osnovni šoli Alojzija Šuštarja, ki je trenutno s strani Ministrstva za šolstvo in šport financirana v višini 85 %.

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid

T: 01/58-22-208

E: fundacija@stanislaw.si

I: www.stanislaw.si/fundacija

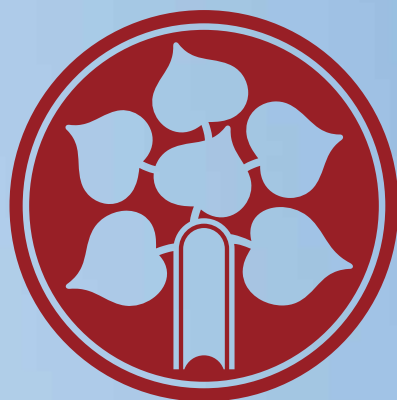
Našo dejavnost lahko podprete z darovi preko plačilnega naloga.

Na plačilni nalog vpišete željeno vsoto. Nakazilo na:

Ustanova »Fundacija Alojzija Šuštarja«

Štula 23, 1210 Ljubljana Šentvid,

TRR: SI56 0203 3025 8577 268.

unitas libertas caritas
ALUMNI KLUB ŠKG

50 LET